DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 27. ÅRGANG NR. 1 FORÅR 2013

Omfordeling

Tidligere finansminister Mogens Lykketoft udtalte engang, at danskerne accepterer høje skatter, fordi de betragter velfærdssamfundet som et forsikringsselskab, som alle kan få brug for.

Det går imidlertid galt, når dette "forsikringsselskab" udbetaler større og større ydelser til vildt fremmede mennesker, som aldrig har betalt forsikringspræmie (skat) og næppe nogen sinde kommer til det.

Det kan velfærdssamfundet ikke holde til, og derfor er den siddende regering nu gået i gang med at afvikle det velfærdssamfund, som tidligere var berømt verden over for sin "flexicurity".

En dybt kriminel sigøjnerfamilie i København modtager 301.933 kr. om måneden i sociale ydelser (EkstraBladet 25/2 2013).

Et sikkerhedsfirma mandsopdækker en libanesisk bandeleder for en pris af 19.000 kr. pr. dag (BT 15/2 13).

En kvinde, hvis eneste kvalifikation er, at hun går med tørklæde, ansættes som "integrationskonsulent" hos politiet i Odense (tv2fyn 6/1 13).

Der er brugt 1,4 mia. kr. på forbedringer og "integration" i Vollsmose siden år 2000 uden påviseligt resultat (DR 20/2 2013).

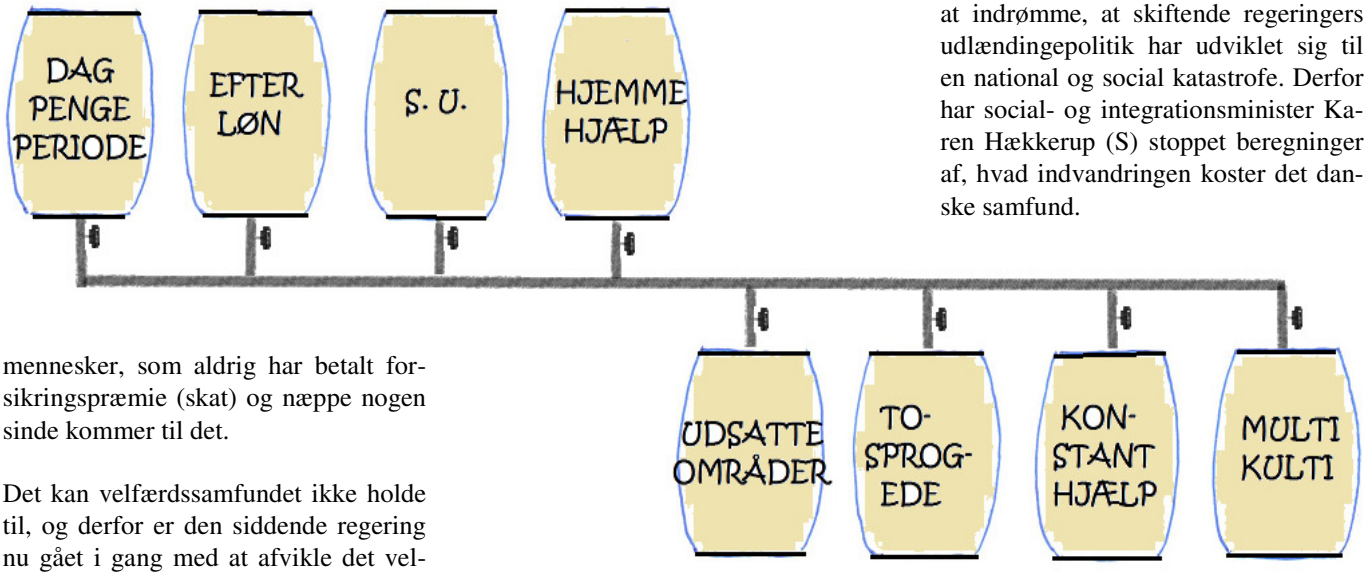

Kommunerne bruger årligt 1.14 mia. kr. på danskundervisning, tolkebistand, tolærerordninger og andre særforanstaltninger for udlændinge (akf, november 2012)

25 pct. af de kontanthjælpsmodtagere, som har modtaget ydelser i mere end 10 år, er indvandrerkvinder (DAR 19/2 2013)

På Odense Universitetshospital er der ansat vagter for at forhindre "unge af anden etnisk herkomst" i at udøve vold og hærværk. (BT 21/8 12). "Nydanske" banders skyderier og hærgen i flere og flere byområder holder politi og retsvæsen fuldt beskæftiget - med enorme udgifter til følge.

Regeringen vil hellere skjule fakta end at indrømme, at skiftende regeringers udlændingepolitik har udviklet sig til en national og social katastrofe. Derfor har social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S) stoppet beregninger af, hvad indvandringen koster det danske samfund.

Det er fantastisk, at regeringen ønsker at regere med bind for øjnene.

Men ingen udenfor regeringen kan være tjent med dette hemmelighedskræmmeri. Både som vælgere og som skatteydere har vi krav på at have indblik i samfundshusholdningen.

Må vi venligst få tallene på bordet!

Retsstaten i opløsning

I middelalderen blev klansamfundet afløst af et samfund baseret på det enkelte menneske. Nu vender klansamfundet tilbage.

Side 3

Nobelprisen

Antallet af nobelprismodtagere i et land afspejler landets teknologiske udviklingsstade. Danmark og det øvrige Nordeuropa ligger højt.

Side 6

Fra folkeret til konventioner

Konventionerne er blevet en besværgelse, hvis opgave det er at holde folkestyret på afstand, forklarer cand.jur. Jack Kornbeck.

Side 10

ISSN 0904-2903

Det europæiske projekt succes eller fiasko

Mogens Camre, tidl. medlem af Folketinget og medlem af Europaparlamentet, orienterer i hvert nummer på side 2 om "det europæiske projekt".

EU's budget er en absurditet

Af Mogens Camre

Den danske regering opnåede som bekendt ved topmødet 8. feb. at få en nedsættelse af vore årlige betalinger til EU på 1 milliard kr. Samtidig blev hele EU's budget for første gang lavere end året før – det er ikke meget, det falder, 3,3 pct. over de næste syv år, men det er i hvert fald en begyndelse, som viser, at flere lande er ved at forstå, at EU's budget er det værste misbrug af økonomiske midler i Europas nyere historie.

EU opkræver hvert år omkring 7.000 milliarder kr. fra de 27 medlemslande og uddeler så omkring 90 pct. af pengene til medlemslandene, men efter helt særlige politisk bestemte kriterier. Det interessante for hvert land er forskellen mellem det, landet betaler og det, landet får igen. 11 lande betaler reelt hele festen: det er landene i det "gamle" EU-15 fra før 2004 med undtagelse af Grækenland, Spanien, Portugal og Irland. De nævnte fire lande samt de 12 nye lande fra øst og syd modtager alle mere, end de betaler.

I EU-tankegang er der tale om en social omfordeling. De rige skal betale til de fattige, og EU skal udvikles, så de svage lande kommer op på et bedre økonomisk og administrativt niveau. Samtidig er pengestrømmen til de 16 nettomodtagerlande et middel til at "købe" deres loyalitet til den tysk-dominerede superstat, som Bruxelles' magthierarki vil skabe.

Det kedelige er, at metoden ikke virker. Det illustreres bedst ved at se på udviklingen i Grækenland, Spanien, Portugal og Irland. De fire lande har siden de blev medlemmer af EU være "på støtten". Enorme beløb er tilført dem, og deres situation er blevet værre og værre, senest tillige påvirket af, at euroeksperimentet slog deres økonomi helt i stykker. Selv medlemmer af EU's egen Revisionsret, som danskeren, tidligere rigsrevisor Henrik Otbo, har understreget, at man ikke kan påvise de ønskede virkninger af de mange penge. Det er fordi nettomodtagerlandenes problemer skyldes deres indre forhold. De mangler ikke kun penge, de har også brug for et kulturskifte, hvis de som EU håber, skal komme til at fungere som Sverige og Danmark. Det kan EU ikke udvirke, det kan kun landene selv - hvis de vil.

For landene i Sydeuropa er problemerne korruption, dårlige uddannelsessystemer og en udbredt uvilje mod at arbejde. I Østeuropa især korruption. EU's mange penge går i vidt omfang i de forkerte lommer og de forkerte projekter. Pengene er en sovepude, som gør det muligt at undlade at gennemføre nødvendige reformer og de forhindrer, at landene skaber en rimelig skattelovgivning. Det er meget lettere at beskatte de godmodige mennesker i Nordeuropa end at beskatte egen overklasse. Man kan i høj grad sige, at Nordeuropas under- og mellemklasse betaler skatten for Sydeuropas og til dels Østeuropas rige overklasse. Det er derfor en dansker skal betale for tre biler, når han køber én, medens en spanier, græker eller polak kun betaler for én bil.

Overalt i EU gælder det, at landene kun i meget ringe grad ville bruge deres egne penge til de formål, som støttes af EU. Det ville være sundere, at EU slet ikke foretog denne geografiske omfordeling af skatteborgernes penge, for det ville tvinge dem til at bruge deres midler rationelt og gennemføre de reformer, som alle ved er nødvendige, men som de fleste gerne vil slippe for.

Debatten i de danske medier efter budgetforliget har været domineret af EU-tilhængerne, som mener, at Europa taber ved, at landenes offervilje i forhold til EU er vigende. Både politikere og journalister er faldet for den argumentation, at jo mere EU styrer, jo bedre. Det er rystende, at de færreste interesserer sig for at måle resultaterne af EU's indsats. Der er ellers righoldig information i Revisionsrettens årlige rapporter, som påviser, at der ikke kan gøres rede for, hvor betragtelige dele af pengene er gået hen, og slet ikke findes dokumentation for de positive virkninger. EU's og især eurozonens lave vækst og høje arbejdsløshed burde få alle til at indse, at EU ikke har styr på noget som helst. Kun tre eurolande opfylder konvergenskriterierne (Luxembourg, Finland og Estland) og udenfor eurozonen opfylder kun Sverige, Bulgarien og Danmark kravene.

De mest patetiske kritikere af budgetnedskæringerne holder sig ikke tilbage fra at påstå, at hele det indre marked er truet, hvis de rige lande begynder at trække sig tilbage fra at betale for de mindre udviklede landes korruption og slendrian. Det er en helt grundløs bekymring. Det indre marked er fornuftigt, og det har bred støtte i befolkningerne. Det har EU's forsøg på at tiltage sig magten over nationalstaterne ikke, og hver gang man har spurgt de udviklede landes folk, har flertallet afvist EU's magtudvidelse.

Budgetforliget er det første spæde trin i indsatsen for at tilbagerulle EU's forsøg på at kuppe sig til magten over Europa. Det næste kan blive Englands krav om en ny traktat.

Retsstatens svanesang

Politikerne og ledendde politifolk taler om bander, men der er i virkeligheden tale om klaner, og i et klansamfund er det enkelte individ retsløst udenfor klanen, forklarer Tomas Kierstein i denne artikel.

Af Tomas Kierstein

Gennem de seneste år er antallet af skyderier på åben gade vokset. I forbindelse med et skyderi i København i februar måned i år, udtalte en ledende politimand bl.a: "....det er fuldstændig uhørt!"

Det er selvfølgelig en talemåde, politimanden benytter; et stående udtryk. Men dvæler man ved ordenes bogstavelige mening, er det faktisk noget gedigent vås. For det er jo netop ikke uhørt! Man hører om lignende tilfælde dagligt.

Man skulle tro, politimanden kommenterede fortiden. For der var engang, hvor den slags rigtig nok var aldeles uhørt her i vores lille land, hvorfor enhver undtagelse derfra var en regelret sensation.

Sådan husker jeg endnu et mord i Århus for godt tredive år siden, hvor et kendt ansigt fra den kriminelle underverden blev skudt og dræbt, på en berygtet danserestaurant. Drabet var et banalt jalousimord, men fremgangsmåden; at skyde med skarpt i fuld offentlighed, var dengang netop så uhørt, at ikke bare sensationspressen kastede sig over det.

Da JyllandsPosten, som mine forældre dengang abonnerede på i weekenden, den efterfølgende lørdag udkom, indeholdt den et helt særtillæg; med baggrundsartikler om drabet og hele det mildt sagt farverige miljø, det var foregået i.Ja, da jeg blev student en fire-fem år senere, gik danserestauranten i folkemunde såmænd stadig under det sorthumoristiske tilnavn "Skydeteltet". Nærmere forklaring var unødvendig. Enhver århuseaner og de fleste andre østjyder huskede tydeligt drabet og forstod derfor uden videre hentydningen i mange år efter drabet fandt sted.

Lad nu tanken springe tilbage til nutiden. Prøv at overveje, om der er et skuddrab fra bare to-tre år tilbage, som stadig står så lyslevende i hukommelsen, at det må formodes at vække genklang, hvis der blot hentydes til det hen over et middagsbord. Dukker der et op med det samme?

Formodenligt ikke. For sådanne episoder mister hurtigt aktualitet nu. En ny og endnu mere spektakulær sag dukker op hurtigere, end selv den mest flittige journalist kan nå at samle baggrundsviden, til noget, som blot tangerer det tillæg i Jyllandsposten, jeg husker fra den lørdag først i 1980´erne.

København var en tryg og harmonisk by, indtil visse politikere fandt på at berige byen med ghettoer og klaner.

Tankeeksperimenetet afslører, hvor stor en ændring, vi gradvist har vænnet os til, i løbet af kun godt og vel et par årtier. For i dag er ikke blot en desperat enkelpersons brug af skydevåben i fuld offentlighed ikke længere en altoverskyggende sensation.

Skredet er langt større. Man behøver man ikke længere gå i biografen og blive bragt til støvede sicilianske landsbyer med pittoreske navne, eller til amerikanske "hoods", for at se skulende banditter optræde åbenlyst i store grupper, som bevæbnede magtfaktorer i gadebilledet.

I dag kan man, i vort lands største byer, komme langt billigere til sådan en oplevelse. Alt hvad der kræves er et passende mål dødsforagt og en bybusbillet til et i sammenhængen velvalgt boligkvarter.

Medlemmer af kriminelle strukturer, der er så store og rodfæstede, at det er en åbenlys banalisering at kalde dem bander, patruljerer som håndhævere af deres egne regler, i områder af Danmark og andre vesteuropæiske lande, hvor deres etniske gruppe eller subkulturelle tilhørsforhold er toneangivende. Der er ikke tale om bander, men om regulære klaner. Og det er en central erkendelse! For det første skridt, som vore forfædre tog, henimod det, vi i dag kender som retsstaten, var overgangen - fra klanen - til enkeltpersonen, som atomet i retsplejen. Middelalderens landskabslove indeholder netop direkte henvisninger dertil, fordi det var et helt afgørende paradigmeskifte for datidens mennesker.

Dette princip udgør - sammen med øvrighedens voldsmonopol, hvad angår alt andet end akut selvforsvar og ditto forsvar af andre; såkaldt nødværge - hovedhjørnestene i retsstaten. For er klanen atomet, er individet retsløst udenfor klanen. Det er ladt i stikken og overladt til klanledernes mere eller mindre arbitrære forgodtbefindende. Ligheden for loven er dermed umulig og retsstatens fundament er på vej til at smuldre.

Det rejser et helt afgørende spørgsmål. Hvorfor i alverden taler politikerne og ledende politifolk så om "banderne" og "bandekrigen", ikke om klaner og klanopgør?

Umiddelbart synes der kun at være to mulige forklaringer. Enten ved de ikke bedre, eller også gør de og taler mod bedre vidende. I begge tilfalde er vi skidt hjulpne:

Ved de ikke bedre, er de selvfølgelig

dømt til at fejltolke begivenhederne og gang på gang anstille modforanstaltninger, som antager karakter af ren "goddag mand! - økseskaft!"

Ved de bedre, er det endnu værre. For så er der tale om bedrag. Så lades vi bevidst i stikken og afholdes samtidig med fuldt overlæg, fra at beskytte os selv og andre, fordi vi har deponeret retten til proaktivt selvforsvar og – lad os være ærlige – hævn til retsstaten.

Nu er det i sagens natur risikabelt og behæftet med stor usikkerhed, at gisne om, hvad der foregår i hovederne på andre mennesker. Og det er da også, hvis man tænker over det, mere sandsynligt, at sandheden i den forbindelse er mere nuanceret, end at den kan reduceres til et "enten eller!"

Forleden faldt jeg over noget interessant: I Tyskland har man i dag tilsvarende (og sine steder værre) problemer med skyderier og såkaldt "bandeuvæsen" i de større byer. Og man slås, i kraft af at have tilsluttet sig se samme konventioner og at have de samme principper i det demokratisk-humanistiske udstillingsvindue, med de samme handlingslammende dilemmaer, som politikere og embedsværk også står overfor herhjemme.

Men den særlige ordning vedrørende politiet i Tyskland – det er underlagt de respektive delstaters indenrigsministerier og dermed ikke en central federal ledelse – giver politiforbundets ledelse en uafhængighed, som er større end deres kollegers herhjemme.

Medlemmerne ikke har jo nemlig ikke en men mange forskellige arbejdsgivere, som tilmed tit står i politisk modsætningsforhold til hinanden. Og med uafhængighed følger gerne bramfrihed.

Derfor er et interview fra 2011, bragt i det tyske politiforbunds blad (*), ret interessant, når man vil prøve at bedømme forholdet mellem virkeligheden og den beskrivelse, som gives deraf fra officielt hold.

En beskrivelse, som i Tyskland ligner den danske til forveksling. Selv de officielle floskler kan stort set oversættes direkte (oversættelserne i det følgende er alle mine).

Interviewet, med forbundets næstformand, **Bernhard Witthau**, tryktes med overskriften:

Staten må ikke opgive voldsmonopolet, og blev oprindeligt bragt i WAZ (Westdeutsche Allgemeine Zeitung). Der blev ikke lagt fingre imellem, hvad følgende uddrag viser:

Enhver inderigsminister og politipræsident vil benægte det, men vi ved naturligvis, hvor vi kan køre hen i almindelige patruljevogne, og hvor vi fra første færd bliver nødt til at komme i mandskabsvogne. Grunden er, at kollegerne ikke længere føler sig trygge i de områder, hvis de kun er to; at de så må frygte selv at blive ofre for en forbrydelse. Vi ved at disse steder findes. Og hvad værre er: I disse områder bliver der ikke længere anmeldt forbrydelser til os. Man klarer det så at sige "internt". Vi, som politifolk, hører kun om de allerværste forbrydelser på de steder. Statsmagten står dér fuldkomment udenfor.

"flere og flere af de endnu lovlydige vil føle sig ladt i stikken…"

Det vil nok være ret realistisk at formode, at de fleste politikere og de fleste højtstående jurister, som gør karriere i politietaten, er dødelige mennesker, der, som alle andre, hellere vil tro, at de har styr på tingene end det modsatte. Ja, det gælder vel især de overordnede, som tidligt i deres voksenliv får deres gang i professionelle miljøer, hvor der hersker stærke forestillinger om, at man dér definerer virkeligheden i større udstrækning, end man selv er i dens vold. Ond vilje og selvbedrag er ikke altid let at skelne udefra. De mere moralske overvejelser bør nok derfor overlades til den yngste ret.

Men når alt kommer til alt, er det interessante for os andre vel også implikationerne. Med mindre man er blottet for analytisk sans eller af følelsesmæssige grunde (f.eks ideologiske eller religiøse) er aldeles faktaresistent, bør en udtalelse, som den ovenfor citerede, give grundlag for meget ubehagelige tanker om udviklingen.

Det må være glasklart for øvrigheden, at den befinder sig på tynd is. Tiden er løbet fra de smukke idealer. At forvente, at den endnu eksisterende majoritet af lovlydige borgere, som bøjer sig for de retsstatelige principper, stadig vil udgøre en majoritet om et overskueligt antal år, lyder mere og mere som en besat dåres besværgelser.

Flere og flere af de endnu lovlydige vil føle sig ladt i stikken, og reaktionerne vil selvfølgelig enten være at tilslutte sig denne eller hin af de allerede eksisterende klanstrukturer, eller selv at danne nye sådanne. At tro andet, er simpelthen at undervurdere menneskets overlevelsesdrift. Som **George Orwell** bemærkede i anden sammenhæng, så "*...skal man tilhøre de intellektuelles klub, for at tro på sådan noget sludder. Intet jævnt menneske kan være så stort et fjols!"*

Øvrigheden, udgjort af det politiske system og embedsværket, har kort tid til deres rådighed. Man skal ikke snuset meget til sociologi, for at vide, at hver gang et menneske føler sig truet, bredes dets følelse af usikkerhed og angst ud til over tredive andre. Og da systemerne opererer med anmeldte forbrydelser og afgjorte sager, foregår langt de fleste af disse lavintense, angstskabende episoder under "radaren". De spektakulære sager, som jeg tog udgangspunkt i, er nemlig kun toppen af isbjerget. De skulende blikke på perronen, tilråbene, skulderstødet, de implicitte trusler; alt det er vokset i tilsvarende omfang.

Påståede fald i antallet af overfald på almindelige mennesker beviser intet. For en mulig forklaring er selvfølgelig, at flere og flere almindelige mennesker klogeligt holder sig væk fra bestemte områder. Statistikken kan på det punkt derfor ligeså vel udlægges som bevis på klanernes voksende magt over "no-go-zones", som bevis på et fald i voldsparatheden i bred forstand.

Derfor kan systemets talsmænd, med hold i egen virkelighedsfjerne statistik – undskyld mit fransk – "bevise" hvad fanden de vil og få medierne til at videre-kolportere "beviserne" alt det de lyster. Der er tale om overspringshandlinger.

Virkeligheden, som den opleves af almindelige mennesker og af systemets egne yderpositioner; som f.eks almindelige politibetjente, kan ikke besværges pæn. Den er ligeglad med statistiske stileøvesler. For den er simpelthen virkelig!

Enten vågner man op i systemets top og tager almindelige menneskers bekymringer alvorligt, i stedet for at divertere med floskler og statistisk ønsketænkning, eller man står overfor et eksponentielt stigende antal mennesker, hvis virkelighed er så meget ude af trit med den officielle bragesnak, at de stemmer med fødderne og begynder at organisere sig udenfor retssamfundet.

"De tider, hvor man kunne skamme folk ud og slå dem i hartkorn med historiens værste regimer, så de bøjede nakken, er ved at være helt ovre."

For de tider, hvor man kunne skamme folk ud og slå dem i hartkorn med historiens værste regimer, så de bøjede nakken, er ved at være helt ovre. Om ikke andet, så fordi store dele af systemets politiske aktører har gjort sig stor umage, for at gøre unge mennesker til historiske analfabeter, der om føje år slet ikke vil vide, hvad der var så slemt ved disse regimer.

Det er retsstatens svanesang, vi lytter til.

(*) http://www.gdp.de/id/DE_Witthaut_Staat_darf_Gewaltmonopol_nicht_aufgeben

Politikens vrøvl

Politiken fortryder ikke bladets lederudtalelser om Lars Hedegaard (Jyllands-Posten 11/2 13). Man nøjes med at fordømme den galning, der har forsøgt at myrde ham.

En debattør må regne med at stå for skud for det, han faktuelt siger. Han må også regne med at skulle forklare, hvorfor det, han har sagt, er rigtigt.

Når en debattør imidlertid systematisk svines til med udsagn af rent nedvurderende indhold, har han ingen mulighed for at forsvare sig. Det sagte bliver hængende med de følger, den slags måtte have for ubefæstede sjæles sindstilstand.

Når f.eks. Politikens leder 6/2 13 taler om Hedegaards "forvrøvlede, hadefulde og fornedrende udtalelser om muslimer i Danmark", havde det været rart at vide, hvori vrøvlet, hadet og fornedrelsen består?

Ubehagelige, dokumenterbare sandheder er ikke pr. definition vrøvl. Ej heller kan de fejes af banen med påskud i, at de skaber had. Og så må sande oplysninger jo altså tåles af dem, de måtte fornedre.

I det lune Politiken-univers tjener man imidlertid til dagen og vejen ved at skubbe sandheden fra sig og postulere, den er vrøvl. Herefter løber man fra regningen og tror, at det er nok at fordømme dem, der tager handling i henhold til det had, Politiken skaber.

Politiken kan ikke finde rundt i demokratiets moralske værdier. Men det er der sådan set ikke noget nyt i.

OH

DRs vrøvl

Den 27. februar bragte DR1 dokumentaren" en film med titlen "Et ekstremt netværk" om den "rolle danske anti-islam foreninger spiller i dannelsen af et internationalt anti-islam netværk".

Det eneste ekstreme, udsendelsen kunne påvise, var indslag med den kugleskøre morder Anders Breivik, som med dyster underlægningsmusik igen og igen dukkede op i udsendelsens løb. Alle interviewede anti-islamister udtrykte bekymring for menneskerettighedernes fremtid under indtryk af det voksende pres fra den ekspanderende muslimske verden.

Ikke desto mindre blev de bekymrede udsendelsen igennem omtalt som "ekstremt højreorienterede", og deres bekymring blev fremstillet som aldeles ubegrundet, - bl.a. af særligt udvalgte "eksperter" så som svenskeren Mattias Gardell og amerikaneren Nathan Lean, som begge har skrevet bøger om "islamofobi".

Det mest bemærkelsesværdige ved DRs såkaldte dokumentar er, at kritik

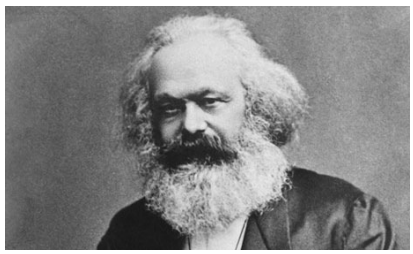

Karl Marx - ekstremt højreorienteret?

af religionen islam påstås at være noget "ekstremt højreorienteret". Herved gøres selveste Karl Marx, som mente, at kritik af religion er forudsætningen for al kritik, til "ekstremt højreorienteret".

"Mennesket skaber religionen. Religionen skaber ikke mennesket". "Religion er opium for folket". Sådanne Marx-citater er nu ifølge DR at betragte som ekstremt højreorienterede.

Hermed er, i lighed med "racisme", endnu et begreb blevet vendt på hovedet i den politiske korrektheds tjeneste.

HV

Nobelpris, videnskab og kultur

Nobelprisernes fordeling på modtagernes hjemlande viser, at videnskab suverænt er et vestligt fænomen, som er fraværende i den muhamedanske verden.

Af Harry Vinter

Nobelprisen er en hæderspris, der uddeles hvert år på Alfred Nobels dødsdag den 10. december i henhold til Alfred Nobels testamentariske bestemmelse.

Alfred Nobel, som levede fra 1833 til 1896, var en svensk kemiker, som blev styrtende rig på sin opfindelse af dynamitten. På grundlag af sin enorme formue indstiftede han Nobelprisen, som blev uddelt første gag i 1901.

Der uddeles priser i fysik, kemi, fysiologi eller medicin, økonomi, litteratur og endelig uddeles der en fredspris.

Prismodtagerne i fysik og kemi vælges af *Kungliga vetenskapsakademiens nobelkommitté*, i fysiologi og medicin af *Karolinska institutets nobelkommitté*, i litteratur af *Svenska akademiens nobelkommitté* og *Nobels fredspris af Norske Stortings Nobelkomité*. Til disse priser, som alle tages af Nobel-stiftelsens midler, kom 1968 den af Sveriges Riksbank indstiftede Nobel-pris i økonomi, som også uddeles hvert år af Vetenskapsakademien. Alle Nobelpriserne blive uddelt i Stockholm i Sverige med undtagelse af Nobels fredspris, som uddeles i Norge. Grunden er, at var Norge og Sverige var i union ved Alfred Nobels død 10. december 1896, hvor Sverige styrede udenrigspolitikken. Nobel mente derfor, at risikoen for politisk korrumpering ville være mindre hvis Norge forestod fredsprisuddelingen.

De seneste tildelinger

I 2012 blev Nobelprisen i fysik delt mellem franskmanden Serge Haroche og David Wineland fra USA.

Nobelprisen i kemi blev delt mellem Brian Kobilka og Robert Lefkowitz - begge fra USA.

Nobelprisen i fysiologi og medicin blev delt mellem englænderen John Gurdon og japaneren Shinya Yamanaka.

Nobelprisen i økonomi blev delt mellem Alvin Roth og Lloyd Shapley - begge fra USA.

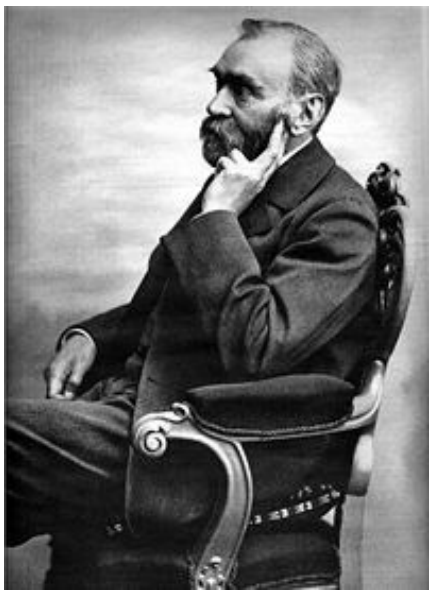

Alfred Nobel

Danske modtagere

Med ialt 14 tildelinger er Danmark et af de lande, som har modtaget flest Nobelpriser i forhold til sit indbyggertal.

Tre af priserne blev tildelt indenfor litteratur og én var en fredspris, hvilket efterlader 10 videnskabelige priser. Se skemaet på side 5.

Den mest kendte modtager er Niels Bohr, som fik prisen i fysik i 1922 for sin banebrydende forskning i atomets struktur.

Den seneste tildeling var til Dale T. Mortensen indenfor økonomi. Det var i 2010. Mortensen er anført som både dansk og amerikansk modtager, da hans arbejde fordeler sig ligeligt mellem Danmark og USA.

Tilsvarende er Niels Ryberg Finsen registreret som både dansk og færøsk.

Den europæiske kulturkreds

I tabellen på næste side er alle lande, som har fostret videnskabelige Nobelpristagere listet.

Det ses, at de stort set alle er europlæiske eller hjemmehørende i den europæiske kulturkreds.

Sankt Lucia blev befolket af franske udvandrere i 1642, som opkaldte øen efter den katolske helgeninde, som vi i Norden fejrer med Luciaoptog i december.

USA, New Zealand, Canada og Australien er som bekendt fortrinsvis befolket af europæiske udvandrere. Det samme gør sig gældende for lande som Argentina, Venezuela, Mexico og Brasilien.

Japan og Kina har i betydeligt omfang taget den europæiske model til sig.

Enkelte europæiske lande har siden den osmanniske besættelsestid haft store muslimske befolkningsgrupper. Det gælder både Cypern og Bosnien. Det er derfor interessant at undersøge, om Nobelpristagerne fra disse lande har europæisk eller tyrkisk/muslimsk baggrund.

Den cypriotiske Nobelpristager, som modtog prisen i økonomi i 2010, hedder Christopher Pissarides. Han stammer fra en græsk-cypriotisk familie og hører således til den europæiske kulturkreds.

Den bosniske prismodtager hedder Vladimir Prelog. Han modtog prisen i fysik i 1975. Han hørte til det kroatiske

mindretal, som er katolsk og dermed europæisk. Han brød sig ikke om religion, hvilket også er et typisk europæisk træk.

Prismodtagere fra muslimske lande

Det første overvejende muslimske land, vi finder på listen, er Azerbaijan. Den azerbaijanske prismodtager hedder Lev Landau. Han modtog prisen i fysik i 1962. Landaus forældre var jøder, og Landau arbejdede en overgang på Niels Bohr Instituttet i København og betragtede sig som elev af Niels Bohr. Niels Bohr havde som bekendt også en jødisk baggrund. Nobelpristageren fra det overvejende muslimske Azerbaijan var således ikke muslim.

Det næste muslimske land, vi finder på listen, er Marokko. Den marokkanske prisvinder hedder Serge Haroche. Han blev født i1944 i Cassablanca og havde jødiske forældre. Hans mor kom fra Rusland. Han flyttede til Frankrig i 1956, da Marokko blev løsrevet fra Frankrig, og hans forbindelse til Marokko er således såre beskeden. Muslim er han under ingen omstændigheder.

Nobelprisvinderen fra Algier hedder Claude Cohen-Tannoudji. Han blev tildelt prisen i fysik i 1997. Cohen-Tannoudji blev født i Constantine i Algier i 1933, da Algier var en del af Frankrig. Hans forældre var jøder. I 1953 rejste han til Paris for at studere. Som soldat kæmpede han imod Algiers uafhængighed, som landet opnåede i 1962. Han har således ingen forbindelse til nutidens Marokko og er på ingen måde muslim.

Den egyptiske prisvinder hedder Ahmed Zewail. Han blev født i 1946 i Damanhour. Hans forældre var muslimer. Zewail blev MS fra universitetet i Alexandria, hvorpå han fortsatte sine studier i USA. Han opnåede amerikansk statsborgerskab i 1982. Zewail er muslim, men har understreget, at han ikke har andre ambitioner end at leve og dø som videnskabsmand.

Den pakistanske Nobelprismodtager hedder Abdus Salam. Han blev født i 1926 i Santokdas. Hans forældre var muslimer tilknyttet en retning af islam,

Lande, der har modtaget Nobelpriser indenfor videnskab (kemi, fysik, fysiologi, medicin og økonomi) arrangeret efter antal modtagne priser per indbygger.

Rang	Land	Antal priser	Indbyggertal	Priser/10 mill.
—	Færøerne	1	49,483	202.090
1	Sankt Lucia	1	162,178	61.661
2	Luxembourg	2	509,074	39.287
3	Svejts	20	7,925,517	25.235
4	Østrig	17	8,219,743	20.682
5	Danmark	10	5,543,453	18.039
6	Sverige	16	9,103,788	17.575
7	Storbritannien	94	63,047,162	14.909
8	Norge	6	4,707,270	12.746
9	Holland	18	16,730,632	10.759
10	Tyskland	87	81,305,856	10.700
11	USA	305	313,847,465	9.718
12	Cypern	1	1,138,071	8.787
13	Ungarn	8	9,958,453	8.033
14	Israel	6	7,590,758	7.904
15	New Zealand	3	4,327,944	6.932
16	Canada	19	34,300,083	5.539
17	Frankrig	35	65,630,692	5.333
18	Slovenien	1	1,996,617	5.008
19	Australien	11	22,015,576	4.996
20	Belgien	5	10,438,353	4.790
21	Letland	1	2,191,580	4.563
22	Finland	2	5,262,930	3.800
23	Tjekkiet	3	10,177,300	2.948
24	Litauen	1	3,525,761	2.836
25	Bosnien og Hercegovina	1	3,879,296	2.578
26	Kroatien	1	4,480,043	2.232
27	Italien	13	61,261,254	2.122
28	Irland	1	4,722,028	2.118
—	Hong Kong	1	7,153,519	1.398
29	Polen	5	38,415,284	1.302
30	Japan	16	127,368,088	1.256
31	Rusland	16	142,517,670	1,123
32	Azerbaijan	1	9,493,600	1,053
33	Hviderusland	1	9,643,566	1,037
34	Portugal	1	10,781,459	0,928
35	Argentina	3	42,192,494	0,711
36	Sydafrika	3	48,810,427	0,615
37	Rumænien	1	21,848,504	0,458
38	Taiwan	1	23,234,936	0,430
39	Spanien	2	47,042,984	0,425
40	Venezuela	1	28,047,938	0,357
41	Marokko	1	32,309,239	0,310
42	Algier	1	37,367,226	0,268
43	Ukraine	1	44,854,065	0,223
44	Egypten	1	83,688,164	0,119
45	Mexico	1	114,975,406	0,087
46	Pakistan	1	190,291,129	0,053
47	Brasilien	1	199,321,413	0,050
48	Indien	6	1,205,073,612	0,050
49	Kina	4	1,343,239,923	0,030

som kaldes Ahmadiy. Abdus Salam blev en fremtrædende atomfysiker og skabte et videnskabelig miljø i Pakistan.

I 1979 modtog han Nobelprisen i fysik for sit forskning i sammenhængen mellem elektromagnetisme og atomkernekræfter. Prisen delte han med Steven Weinberg og Sheldon Glashow, - som begge var jøder.

Abdus Salam er den eneste muslim, som har modtaget Nobelprisen i fysik. Der er til gengæld 48 jøder, som har modtaget Nobelprisen i fysik.

Men spørgsmålet er, om Abdus Salam overhovedet var muslim. Han var nemlig medlem af Ahmadiy-bevægelsen, som er en reformbevægelse, der tager afstand fra terrorisme og "hellig krig" og går ind for religionsfrihed.

Bevægelsen anses derfor af de fleste muslimer for at være kættersk, og den er udsat for forfølgelse i de fleste muslimske lande. I 1974 fastslog Pakistans parlament, at tilhængere af Ahmadiy ikke er muslimer, og bevægelsen blev kriminaliseret.

Abdus Salam forlod derpå Pakistan og levede resten af sit liv i England. Efter sin død i 1996 blev han begravet nær sine forældres gravsted i hjemlandet. Venner i Pakistan satte en mindesten på hans grav, hvorpå der bl.a. stod, at han var "den første muslimske Nobelprismodtager".

Myndighederne sleb imidlertid ordet "muslimske" væk fra gravstenen, så der i dag kun står "den første Nobelprismodtager".

Abdus Salam kan derfor ikke betragtes som muslim. Der findes med andre ord ingen muslimsk nobelprismodtager i fysik.

Abdus Salams gravsten i Rabwah i Punjab, som de pakistanske myndigheder har fjernet ordet "muslim" fra. Der findes således ingen muslimsk modtager af Nobelprisen i fysik.

Koranens forstenede verden

Der findes nogle få muslimer, som har modtaget Nobelprisen i litteratur og Fredsprisen. Modtager af sidstnævnte var bl.a Yassir Arafat, og man kan nemt få en mistanke om, at prisen blev givet i håbet om, at modtagerne ville begynde at opføre sig fredeligt.

Gennemgangen ovenfor viser, at Jordens 1½ milliarder muslimer ikke har været i stand til at frembringe en eneste videnskabelig Nobelprismodtager.

Imens har 14 mill. jøder frembragt over 200 videnskabelige Nobelpristagere!

Hvorfor kan den muslimske verden ikke frembringe noget nyt? Det kan ikke skyldes mangel på penge. Mange muslimske lande har enorme olieindtægter.

Var der ikke engang en muslimsk videnskabelig guldalder?

Herom skriver den videnskabelige kommentator Bernie på bloggen Planck's Constant under overskriften „Olierige lande er fattige på videnskab" bl.a.:

I de første 600 år efter islams erobringer tillod muslimske herskere de ikke-muslimske befolkninger at være kreative og flittige, fordi muslimerne var en lille minoritet i de erobrede lande og frygtede oprør, hvis de gennemtvang konvertering til islam.

Det var for det meste disse ikke-muslimer, der bidrog til de resultater, som ofte tilskrives muslimer.

Islam var en ny religion og islamiske lærde havde endnu ikke indført de re-

lærde havde endnu ikke indført de restriktioner for læring og intellektuelle sysler, islam har i dag. Men efterhånden som islam blev mere og mere undertrykkende, fandt ikke-muslimer tilværelsen som "vantro" uudholdelig, hvorfor de konverterede i massevis. Hvor muslimer før var en minoritet, blev de hurtigt i flertal, og islamiske herskere behøvede ikke længere at frygte for oprør fra minoritetsreligionerne. De kunne nu indføre islam i alle livets aspekter, hvorved de dræbte forskertrang og den frie tanke.

Bernie slutter af med følgende konstatering:

Hvis muslimske lande ønsker at blive moderne, udviklede, civilicerede, intelligente, nysgerrige, sunde, ligesom Israel skal de blot gøre en enkelt ting: kassere koranen.

Muslimer og jøder i aktion. Førstnævnte med at myrde og ødelægge, sidstnævnte med at udvikle medicin og andre videnskabelige resultater til glæde og gavn for menneskeheden.
Kilde: thereligionofpeace.com

En skamplet på Nobelstiftelsen

Samtlige partiledere i den svenske Rigsdag indbydes hvert år til Nobelfest i forbindelse med uddelingen af Nobelpriserne - med én undtagelse.

Sverigedemokraternas formand Jimmie Åkesson indbydes ikke, idet Nobelstiftelsen mener, at Sverigedemokraternas program strider mod ånden i Alfred Nobels testamente.

Mens den demokratisk valgte Jimmie Åkesson udelukkes fra Nobelfesten, indbydes repræsentanter for blandt andre det racistiske styre i Zimbabwe, hvor hvide indbyggere myrdes på grund af deres hudfarve. Ligeledes indbydes repræsentanter for diktaturstater som Nordkorea, Saudiarabien, Syrien, Iran, Eritrea, Sudan OG Hviderusland. De må formodes at leve op til ånden i Alfred Nobels testamente, - selvom deres bidrag til videnskabens udvikling er såre beskedne.

Nobelstiftelsens formand Lars Heikensten udtaler, at stiftelsen er en privat forening og at man indbyder, hvem man vil.

Sverigedemokraternas formand Jimmie Åkesson bliver som eneste svenske partiformand i Rigsdagen ikke indbudt til den årlige Nobelfest.

Til det skriver kronikøren Stefan Torssell på "Avpixlat" blandt andet:

"Det er muligvis sandt, at det er en privat fest, men så kan man undre sig over, om det virkelig var Alfred Nobels vilje, at de festendes offentlige udskejelser udi spisning og drikkeri skulle bekostes af den arv, han efterlod? Hvis det ikke er hele det svenske folks anliggende, er disse udskejelser stødende…. Da er det direkte upassende, at Sveriges television og Sveriges radio er til stede ved denne private sammenkomst, hvor journalister fra public service kanaler springer omkring i køkkenet og prøvesmager og rapporterer fra festlokalet."

Selv udtaler Jimmie Åkesson:

"Jeg er i godt selskab med 9 millioner andre svenskere, som heller ikke er indbudt, så det har jeg det fint med."

HV

I konventionernes skygge

Konventionerne er blevet en besværgelse, hvis opgave det er at holde folkestyret på afstand. De bygger på "menneskets værdighed", som ikke er en reel størrelse, men en omgang metafysik, forklarer Jack Kornbeck.

Af cand.jur. Jack Kornbeck

Mange skridt skal tilbagelægges på vejen tilbage til vort danske folkestyre, såfremt vi ønsker at slå ind på den. Et af de vigtigste skridt er opgøret med de internationale konventioner og den verden af giftig hellighed, der omgiver dem. De rider landet, som en mare, og alt og alle må bøje sig for dem, hvilket sker med bind for øjnene, eftersom ingen rigtigt ved noget om dem. Det gælder også vore politikere. De henviser hellere til konventionerne end til en konkret konvention, og mere end et parti kræver dem overholdt eller ligefrem "ubetinget" overholdt. Det er blevet et mantra, en besværgelse, hvis opgave det er at holde folkestyret på afstand. Hvis man skifter ordet konvention ud med ordet lov, så røber knebet sig selv. I så fald bliver udsagnet, at man kræver lovene overholdt. Det lyder både fåret og trivielt. Og det røber, at politikerne ikke røgter deres hverv, der består i at ændre retstilstanden i overensstemmelse med partiprogram og valgløfter, ikke i at fastholde den, og det spiller i den forbindelse ingen rolle, om denne retstilstand fremgår af konvention eller lov.

Det er nemt at gå hurtigt gennem konventionerne og skabe overblik og orden i deres virvar. Det kræver kun, at man går historisk til værks. I så fald får man en første generation af internationale aftaler, som ikke en mors sjæl har noget at indvende imod – tværtimod. (Et indskudt ord om terminologien: Det er ligegyldigt om en international aftale, betegner sig selv som traktat, konvention, protokol, pagt eller andet, når blot grundbetingelsen er opfyldt, som er den, at der foreligger en forpligtende aftale imellem suveræne stater). I tiden op mod den første verdenskrig kulminerer et beundringsværdigt traktatarbejde. Der er her tale om et samarbejde om problemer og anliggender, der er til at tage og føle på. Bedre end alverdens opregninger er et eksempel, som vi alle kender fra os selv, og der findes ikke noget bedre end Verdenspostunionen.

Den blev oprettet i 1871 i Bern, og den omfatter så godt som alle jordens lande. Den hviler på nogle rørende enkle principper. De kontraherende stater har de samme pligter og de samme rettigheder og fritagelser. Man har pligt til i eget land at ombære udlandets post mod i udlandet at få ombåret egen post. Uden mellemregning i øvrigt, for ethvert medlemsland beholder sin portoindgang.

Daværende statsminister Poul Hartlings underskrift på flygtningebekendtgørelsen udenom folketinget er en af de største ulykker, der nogensinde har ramt det danske folk.

Postkonferencen til afgørelse af de overordnede spørgsmål afholdes hvert femte år, og Danmark er som et lille suverænitetsafbræk forpligtet til at virkeliggøre konferencens beslutninger. Men det er de andre kontraherende stater også, idet det overalt gælder, at til pligt hjemme svarer ret ude. Alt er som det skal være. Man giver, hvad man får. Og det lille mirakel sker. Post når ud alle steder i verden og i Danmark modtages et postkort fra Tonka. Tænk engang!

Netop det fysiske og symbolske samkvem mellem staterne er genstand for første generations traktater. De skaber regler om jernbaner, landevejstrafik, lufttrafik og lignende. Alt dette er såre fornuftigt og til alles gavn.

Disse traktater blev til i den klassiske folkerets periode og de bringer dens retsbegreb til udtryk. De udmærker sig ved tre ting: Ved alene at angå forholdet mellem stater (enkeltpersoner kan hverken støtte ret på dem eller ifalde pligt henhold til dem), ved at være gensidigt bebyrdende (med symmetri mellem pligt og ret) og ved at angå reelle forhold og problemer og ikke ideologiske lygtemænd.

Da vi når frem til tiden efter sidste verdenskrig, skifter billedet brat, og den internationale retsorden bliver en helt anden. Det er ikke verdenskrigen selv, men to af dens følger, der afstedkommer den misère, som vi nu sidder så kønt i. Den ene er Nürnbergprocesserne mod de tiloversblevne nationalsocialistiske ledere med sejrherrerne som dommere. Problemet er ikke, at man gjorde op med dem, (det nakkeskud uden dom, som de selv praktiserede, kunne mange af dem selv fortjene), problemet er, at det nok så forlorent sker i rettens former og i henhold til folkeretten. Derved sker der det, at enkeltpersoner pludselig kan være folkeretlige pligtsubjekter.

Den anden følge er oprettelsen af De forenede Nationer, der som retsgrundlag har FN-pagten fra 1945, og det er ikke for meget sagt, at den spiller hovedrollen i nedbrydningen af den klassiske folkeret. Vi står her med en konvention, der som en central bestanddel har noget, der ikke eksisterer i virkeligheden, nemlig "menneskets værdighed". Det er en helt anden snak end traktatbestemmelser om internationale fragtbreve, jernbanesporvidde og andet, der er til at tage og føle på. Menneskets værdighed er ingen reel størrelse, det er en omgang

metafysik. For det første er mennesket selv en abstrakt størrelse (til forskel fra folk, der bor i Bjerringbro). For det andet er denne værdighed en højst problematisk størrelse, dersom den skal gælde alle og enhver. Livet vil dog sige, at Slobodan Milosovic og Saddam Hussein fik noget helt andet at føle. Og hvor mange af os går rundt og påberåber os vor værdighed som støtte for ditten og datten? Vor nationale lovgivning kender heller ikke til dette fugleskræmsel af en begrebsdannelse, men foretrækker at tale om konkrete beskyttelsesinteresser, tinglyste rettigheder og ansvar for skadevoldende handlinger. Det er fordi dansk ret er udtryk for en egentlig retskultur, mens de humanistiske konventioner blot er udtryk for en international civilisation.

Den ene humanistiske konvention trækker den anden med sig, og menneskets værdighed dukker op mange steder, for eksempel i konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder af 1976 og konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination af 1972.

Det helt afgørende er, at med FN-pagten og senere konventioner sker der det, at nu kan enkeltpersoner være folkeretlige rettighedssubjekter. Nu kan enkeltpersoner altså både ifalde pligt og påberåbe sig ret i henhold til folkeretten. Herefter ligger den klassiske folkeret i ruiner, og den suveræne statsmagt må bøje knæ for enkeltpersoner, i reglen udlændige, og betjene dem og deres forlorne rettigheder. At den suveræne statsmagt herved lider ubodelig skade er indlysende.

For Danmarks vedkommende får dette katastrofale følger. Det skyldes grundlovens §19, der i sit første punktum fastslår følgende hovedregel: "Kongen handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender". Men nu, hvor enkeltpersoner både er pligt- og rettighedssubjekter i henhold til den nye folkeret, er de gået hen og blevet et mellemfolkeligt anliggende. Kongen betyder nu om stunder regeringen, men hovedsagen er den, at folketinget med bestemmelsen er sat til vægs. Og den bekendtgørelse af protokol af 31. januar 1967, som Poul Hartling den 12. juni 1968 sætter sig navn under, har da heller ikke været omvejen over folketinget. Heller ikke selvom den er en af de største ulykker, der nogensinde har ramt det danske folk.

FN-pagten spiller hovedrollen i nedbrydningen af den klassiske folkeret

Den henviser til flygtningekonventionen af 1951, og om den gælder det, at den ikke spiser brød, for den angår kun folk, der var flygtninge inden 1951. Men ved bekendtgørelsen udvides denne meget snævre personkreds til at gælde alle og enhver flygtning! Med folkestyret lagt i håndjern åbner Poul Hartling med et pennestrøg for alverdens flygtninge i nutid og fremtid. Og hvad der tilblev ifølge Danmarks diskrete enevælde, blev til blodig virkelighed for det danske folk.

Således lykkedes det de humanistiske konventioner at slå revner i både nationalstaten, den suveræne statsmagt og folkestyret, alt sammen i et slag. Det er ingen ringe bedrift.

Vil dette ødelæggelsens værk gå videre og besegle vor skæbne? Det afhænger af flere ting. Det afhænger af os selv, af vor egen spontane meningsdannelse, af det frie ord løb blandt os på tværs og korrekthedstænkningen og af dets udslag på valg- og afstemningsdag. Det afhænger af, om vore politikere fortsat vil afgive deres lovgivningskompetence til udlandet, eller om de foretrækker at beholde den hjemme på Christiansborg, men det gør de nu nok ikke. Og det afhænger af, om vor morgenpresse har viljen og de økonomiske muskler til at tage den opgave på sig at give et dækkende billede (inden det med undertegnelsen er for sent!) af den konventionernes verden, der er gået hen og blevet pågående hverdag i Danmark, men det har den nu nok ikke.

Danmark - hele verdens socialkontor

Det er yderst tankevækkende, at social og integrationsministeren i den røde regering, som trådte til i 2011, har nedlagt den arbejdsgruppe, som den tidligere borgerlige regering havde nedsat for at belyse omkostningerne ved den danske udlændingepolitik.

Af Mogens Camre, cand.polit., tidl. MF og MEP

Med jævne mellemrum læser man om gode mennesker, som skammer sig over at være danskere, fordi de mener, at vi ikke bidrager nok til ikke-danskeres underhold i og udenfor Danmark. De pågældende er naturligvis venstreorienterede – det kan ikke være anderledes, venstreorienterede er pr. definition gode, hvilket betyder, at de er uendeligt parate til at give andre menneskers penge væk for at bevise deres godhed.

Jeg må erkende, at jeg føler mig fornærmet på mine egne og andre danske skatteyderes vegne over disse påtaget gode menneskers påstande. Vi betaler verdens højeste skatter, vi har verdens mest lukrative sociale ydelser, vi har lukket landet op for snyltere fra hele verden og vi ligger mellem de fem lande i verden, som yder mest i ulandsbistand. Hvis det ikke er udtryk for en enestående solidaritet med andre mennesker, så ved jeg ikke, hvad det er.

Sådan noget gør man naturligvis ikke ustraffet. De høje skatter – som indebærer, at staten og kommunerne disponerer over halvdelen af det samlede bruttonationalprodukt – bliver alle sammen overvæltet på priserne, og derfor er Danmark et af verdens dyreste lande at leve i. Desværre er det ikke den eneste følgevirkning: Vore varer bliver så dyre, at vi får sværere og sværere ved at sælge dem, og derfor er ledigheden vokset foruroligende. Der er ganske vist nogle store, højteknologiske virksomheder, som klarer sig godt, men de har kun brug for meget effektiv og veluddannet arbejdskraft. Alt for mange mennesker kan ikke konkurrere og derfor er 150.000 hovedsageligt industrijob gået tabt i løbet af de seneste år.

Det er nærliggende at se på, hvor hullerne er i det gennemgående effektive samfund, vi har bygget. Det første, der skal ses på, er den massive indvandring fra ikke-vestlige lande, som samlet set har en voldsom negativ virkning på samfundsøkonomien. Det skyldes dels de pågældendes manglende arbejdsmæssige kvalifikationer dels, at de trækker meget mere på alle dele af velfærdssystemet – lige bortset fra den højere undervisning – end danskerne. Det er en følge af dels den hastige glo-

Delrapport fra april 2011. Nu får vi ikke mere at vide. Regeringen foretrækker at handle i blinde og holde befolkningen i uvidenhed.

baliseringsproces dels det omfattende kultursammenbrud i den islamiske verden, at millioner af mennesker strømmer til den vestlige verden i håb om at få del i den udvikling, som den vestlige kultur har skabt. Det dominerende problem er imidlertid, at kun meget få af indvandrerne fra den islamiske kulturkreds har de nødvendige kvalifikationer, og en alt for stor del af dem har ikke noget ønske om at skifte kultur – tværtimod ønsker flertallet at fortsætte med at leve i en fortidig verden men med fri adgang til goder, de ikke selv kan skabe.

Nogle indvandrere opretter kiosker, småbutikker med grøntsager og shawarma barer, alt sammen ganske overflødigt og mest et udtryk for skjult arbejdsløshed, men ofte lukrativt for ejerne, fordi en meget stor del af omsætningen er sort.

Der hersker betydelig usikkerhed om, hvad den ikke-vestlige indvandring koster det danske samfund. I april 2011 fremkom en arbejdsgruppe under integrationsministeriet med et skøn over omkostningerne til disse indvandrere og deres børn på 15,7 milliarder kr. om året. Modsat gav vestlige indvandrere et positivt tilskud til samfundsøkonomien på 2,2 milliarder kr. om året. Regnemetoden er imidlertid helt usikker, for der findes ikke regnskaber, der deler de offentlige udgifter op efter befolkningens etniske tilhørsforhold. Det vil være mere relevant at antage, at eftersom det ligger fast, at indvandrere fra ikke-vestlige lande belaster socialvæsen, sundhedsvæsen, skoler, politi, offentlige sikkerhedsforanstaltninger og fængselsvæsen mere end danskere, svarer deres bruttobelastning af det danske samfund mindst til deres procentuelle andel af befolkningen, altså, hvis der er 6 pct. muslimer i Danmark, foranlediger de 6 pct. af statens og kommunernes samlede udgifter, hvorfra der så skal trækkes de skatter, de pågældende betaler. Der er altså tale om langt større beløb end de knap 16 milliarder kr., som den tidligere undersøgelse skønnede. Anvendt til skattelettelser kunne de penge give et enormt løft til væksten.

Det kan indvendes, at nogle af statens udgifter, f.eks. til forsvaret, er faste og derfor ikke påvirkes direkte af folketallet, men det er under alle omstændigheder en lille del af de samlede budgetter. Tabet på de ikke-vestlige indvandrere – som jo i alt væsentligt er muslimer –

opstår på grund af, at de pågældendes arbejdsindsats og deraf følgende skattebetaling er helt utilstrækkelig til at dække de udgifter de skaber.

Det er yderst tankevækkende, at social og integrationsministeren i den røde regering, som trådte til i 2011, har nedlagt den arbejdsgruppe, som den tidligere borgerlige regering havde nedsat for at belyse omkostningerne ved den danske udlændingepolitik. Det kan kun ses som et udtryk for, at den nye regering ikke ønsker, at befolkningen skal forstå, hvilken belastning indvandringen er for samfundet. Det er især det venstreorienterede Danmark, som forsvarer indvandringen, og den nye regering har da også lempet den tidligere regerings udlændingepolitik, så tilstrømningen af underskudsgivende, fremmede klienter stiger.

Det er som om regeringen satser på at bilde befolkningen ind, at indvandringen fra den ikke-vestlige verden er uundgåelig, nærmest en særlig kristen forpligtelse til at nedbryde det gamle, kristne lands kultur og økonomi. Bag venstrefløjens økonomiske og sociale politik ligger det ulykkelige forhold, at hovedparten af såvel vælgere som politikere fra denne fløj tror, at vi kan leve af at barbere hinanden. Det demonstreres klart af erhvervsministerens udtalelser om krisens årsager og det illustreres dagligt af den række interviews som Danmarks Radio bringer med jublende ignoranter, som med stor selvsikkerhed udtaler sig om den økonomiske krises årsag og mulige løsninger.

Dyre damer

"Blandt 24.000 danskere, der har modtaget kontanthjælp i mere end 10 år ud af de seneste 15 år, er næsten hver fjerde en ikke-vestlig indvandrerkvinde."

DA: Agenda 19/2 2013

Ekstra Bladet | Forsiden | Nyheder | Sport | Fodbold | flash! | nationen! | Forbrug | Sex & samliv | Side 9

Samfund 25. feb. 2013

605 Kommentarer 11535 Del 26 Del Mail Print

Kriminel familie får 301.933 om måneden

Overborgmesteren har tidligere lovet at stoppe storfamiliens misbrug af københavnernes skattekroner - men de får bare flere penge

Af: Thomas Gösta Svensson , Kristian Kornø , David Rebouh

Der er visse udgifter, som regeringen mener, at danskerne ikke har godt af at vide noget om. Men af og til slipper der deloplysninger ud - som her i Ekstra-Bladet d. 25/2 2013

Denne fordrejning af mulighederne for at ændre på den økonomiske udvikling, herunder den katastrofale vækst i ledigheden, går igen, når det gælder arbejdskraft fra Østeuropa. Hver dag fremkommer regeringen med nye løfter om jobpakker og uddannelsestilbud og nye bureaukratiske reformer og lige lidt hjælper det. Det er ret tydeligt, at regeringens amatørpolitikere ikke er kommet længere end til at sige, at problemerne skyldes skiftevis den forrige regering, erhvervslivet og udlandet.

Regeringen vil ikke forstå to centrale ting: 1) at Danmarks ledige mennesker aldrig kommer i arbejde, hvis omkostningsniveauet ikke bliver lavere. Det handler også om det offentlige omkostningsniveau og altså om lavere skatter. Vi er ikke så fantastiske, at vi kan få så meget som en krone mere for en given vare end det, vore konkurrenter sælger den samme vare til. 2) Danskere kommer ikke i arbejde, hvis de påføres en ublu konkurrence fra mennesker, som arbejder i selve Danmark på fundamentalt anderledes vilkår end vi.

Der var i 3. kvt. 2012 registreret 54.523 østeuropæere, som arbejder i Danmark. De fleste af dem arbejder på østeuropæiske løn- og arbejdsvilkår og betaler østeuropæisk skat. Det kræver kun, at de er ansat af en østeuropæisk arbejdsgiver, som har sin base i hjemlandet. Til de registrerede kommer et ukendt antal, som arbejder sort. Østeuropæerne er især ansat i landbrug, rengøring og byggeri, og det er ikke det mest spændende arbejde, så mange danskere mener derfor, at det bør udføres af udlændinge, medens de selv får dagpenge eller kontanthjælp

Umiddelbart bidrager disse udlændinge til den danske samfundsøkonomi, for ingen kan bestride, at de bestiller noget – og uden dem, ville arbejdet under de herskende forhold ikke blive gjort. Men systemet er alligevel sygt. Det bør stå klart, at et samfund ikke kan fungere med, at udlændinge udfører arbejde til underpris medens den danske arbejdskraft, som ikke vil tage arbejdet, har ret til forsørgelse. Set fra en samfundsøkonomisk synsvinkel, skal dagpenge eller kontanthjælp til den arbejdsløse dansker lægges til lønnen til den østeuropæiske arbejder, der erstatter ham. Det bliver Danmark fattigere af, samtidig med, at de danske arbejdere varigt sendes ud på et håbløst sidespor.

Østeuropæerne er som bekendt EU-borgere og arbejder i henhold til EU's såkaldte servicedirektiv, som både socialdemokraterne og fagbevægelsen var uvidende nok til at stemme for. Igen må man fastslå, at det er dyrt at have uvidende politikere.

Indtil videre kan man konstatere, at vores beskæftigelseskrise vil vare ved, indtil danskerne beslutter sig for selv at gøre det arbejde, som er nødvendigt for at få vores samfund til at fungere, og lader andre lande om at beskæftige deres borgere – når alt kommer til alt har de fleste andre lande meget mere brug for deres arbejderes indsats end vi, for vi kan selv, hvis vi vil.

De givne fællesskabers krise

Nisbet: ”Demokratiets stærkeste ressource ligger i borgernes kulturelle tilhørsforhold”

Af Peter Neerup Buhl

Det er i år 60 år siden, at den amerikanske sociolog Robert Nisbets bog ”The Quest for Community” udkom. Efter to generationers ”søgen efter fællesskab”, som titlen kunne være på dansk, er emnet for den berømte bog mindst lige så aktuelt, som da den udkom. I dag kaldes det nok for ”identitetspolitik” og med mottoet ”sammenhængskraft”, men Nisbet så dybere end de fleste i nutidens debat. Han påpegede, at det netop ikke er op til statslig politik at skabe denne sammenhæng. Det vil virke kontraproduktivt, fordi de nok så velmente statslige indgreb altid vil nedbryde eller kvæle de lokalt fremvoksede frivillige fællesskaber.

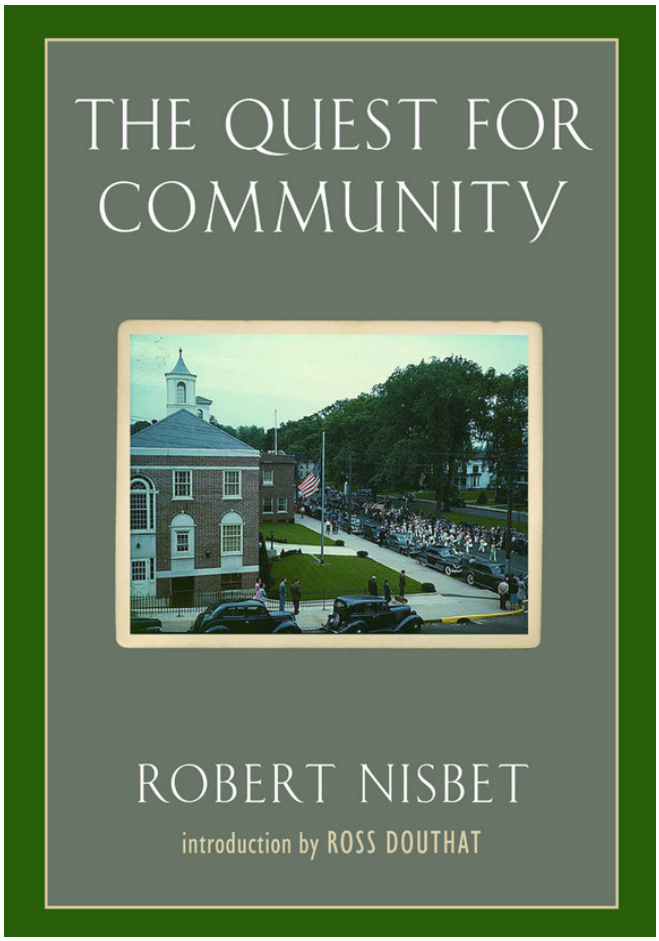

Statens begrænsninger

Nisbets fremhævelse af de naturlige fællesskaber som fundamentale er tiltrængt medicin mod både højre- og venstrefløjs fokusering på det økonomiske og på statslig afhjælpning i den aktuelle krise. ”Trods den rationalistiske tro på naturlig økonomisk harmoni ligger den virkelige økonomiske stabilitet i grupper og sammenslutninger, der i deres kerne slet ikke var økonomiske. Det meste af den forholdsvise stabilitet i det 19. århundredes kapitalisme skyldtes den kendsgerning, at den kapitalistiske revolution var *ufuldstændig*.” Denne kritik af en liberalisme, der ikke kun vil frigøre markedet, men også atomisere de givne menneskelige fællesskaber, fører Nisbet til en advarsel: ”Hverken masseproduktionens fordele eller selskabernes størrelse vil redde kapitalismen, hvis dens formål bliver upersonlige og fjerne, adskilt fra de symboler og forhold, der har mening i menneskenes liv.” Heri ligger vel at mærke en afstandtagen til alle politiske bestræbelser af ideologisk og globalistisk art, hvis de truer de naturgroede fællesskabers integritet.

Individ og fællesskab

I dag er det fashionabelt at hævde, at der ”kun findes enkelte mennesker”, og at fællesskaber ”blot” er ”forestillede”, altså reelt ikke-eksisterende og derfor ingen ofre værd. Nisbet tillagde fællesskabers tilstand en helt anden værdi, også for det enkelte menneskes hverdag og velbefindende: ”Et stort antal patologiske sindstilstande, der tidligere blev antaget at være manifestationer af komplekser indlejret i individets medfødte neurologiske struktur, eller at være konsekvenserne af tidlige traumatiske oplevelser i barndommen, betragtes nu af mange som resultatet af et psykotisk forhold mellem den enkelte patient og kulturen omkring ham.” Nisbet påpegede, at flere og flere lærde betragter personligheden ”som blot et aspekt af mellemmenneskelige forhold, og personlighedsforstyrrelser som blot manifestationer af social ustabilitet.” Tilmed det såkaldt frie kreative sinds perspektiver og drivkræfter udspringer af fællesskabers formål. Kunstneren kan ændre eller omforme disse, give dem en ny intensitet, et nyt design som ingen før har givet dem, men derved er han ikke fjernet fra kilderne til sin inspiration. ”Hverken personlig frihed eller personlige præstationer kan nogen sinde adskilles fra fællesskabets kontekst.”

En proletar

Heri byggede Nisbet videre på en indsigt af historikeren Arnold Toynbee, der skrev, at det ”sande kendetegn for en proletar er hverken fattigdom eller ydmyg fødsel, men en bevidsthed – og vreden, som denne bevidsthed inspirerer til – om at være frataget éns gamle plads i samfundet og at være uønsket i et samfund, som er éns retmæssige hjem; dette subjektive proletariat er ikke uforeneligt med besiddelse af materielle aktiver.”

Virkelighedsflugt

At den aktuelle økonomiske krise kun er et symptom på en krise i det menneskelige fællesskab og dermed i den fælles psyke, burde egentlig være indlysende, men lad blot Nisbets 60 år gamle

ord belyse problemet: ”For et stadig større antal mennesker har de forhold, der nu hersker i vestlige samfund, meget tilfælles med det uforglemmelige billede, Sir Samuel Dill har givet os af de sidste århundreder af Romerriget: Af voksende masser af individer, der er løsrevet fra enhver fornemmelse for fællesskab, status eller funktion. De vender sig i en form for organiseret desperation til eksotiske virkelighedsflugter, til enhver form for talsmænd for himmerige på Jorden, til færdiglavede teknikker som en lettelse fra nervøs udmattelse.”

I vore dage fnyses der af ”symbolpolitik”, men dét, der ofte udskældes som sådan, forsvarer måske blot netop dét faste fundament, ”realpolitikken” hviler på. Symbolet vækker loyalitet mod uklart udtænkte forestillinger, der er fundamentale for vores åndelige natur. Nisbet fastslog desuden, at sociale symboler ”pragmatisk styrer individerne mod bestemte handlinger og organiserer masser til et glat fungerende samfund”.

Fra isolation til fascisme

I kampen mod de traditionelle fællesskaber baner de, der stærkest tror at kæmpe for frihed og lighed, måske reelt vejen for en ny form for fascisme, hvor der kun er en almoderlig stat til at tage sig af de isolerede individer. ”Massernes fortvivlelse,” hedder det hos Nisbet, ”er nøglen til en forståelse af fascismen. Ikke et ’pøblens oprør’, ikke en ’triumf for skruppelløs propaganda’, men stærk fortvivlelse forårsaget af sammenbruddet af den gamle orden og fraværet af en ny.”

Nisbet så farerne i de moderne velfærdspolitikeres mistænkeliggørelse af alt uden for statslige indgrebs sfære: ”Kapitalisme er enten et system af sociale eller moralske forhold, der hviler trygt i institutioner og frivillige sammenslutninger, eller den er en sandbunke af adskilte menneskepartikler. Er den, eller får den lov til at blive, det sidstnævnte, er der intet, som kan forhindre opkomsten af en centraliseret, almægtig politisk magt. Mangler man følelsen af delagtighed i det økonomiske fællesskab, vil mennesket søge det … i slavestaten.”

Svaret herpå vil måske være, at det er den ”uundgåelige udvikling”, der nedbryder fællesskaberne til fordel for staten og globalisme, men Nisbet så klart, at dette argument udspringer ”af en mental vane, der selektivt kaster sig over bestemte aspekter af nutiden, fx politikkens allestedsnærvær og administrativ centralisering, og i disse ikke blot ser almindelig godhed eller retfærdighed, men den langt større dyd, som er *nødvendighed*.”

Nisbet skrev senere en hel bog mod ideen om en ”nødvendig” retning i historien (”Social Change and History”), skønt han vidste, at den ”største intellektuelle og moralske forbrydelse, som den moderne intellektuelle kan findes skyldig i, er at lade til at tro eller handle uden for det, der almindeligvis betragtes som civilisationens lineære fremskridt.” Alt andet kan undskyldes, blot ikke dette.

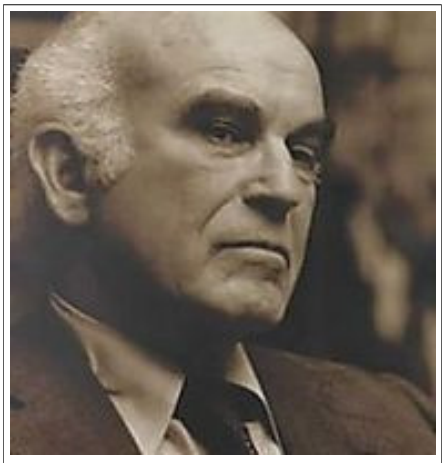

Robert Nisbet. 1913 - 1996.

Politistat eller fællesskab

De meningsdannere, der advarer mest om en truende politistat, er sært nok også tit dem, der fnyser mest af de naturlige kulturelle fællesskaber. De trænger til Nisbets kloge ord: ”Mens vi hele tiden søger at gøre demokratiet mere sikkert i verden ved hjælp af diplomatiske aftaler og national sikkerhedslovgivning, minder vi ikke tit nok os selv om, at demokratiets stærkeste ressource ligger i borgernes kulturelle tilhørsforhold, og at disse tilhørsforhold er næret rent psykologisk i de mindre, interne arenaer i form af familie, lokalsamfund og foreninger.”

Sammenhængskraft

Mange nutidige politikere lader til at tænke som filosoffen Jeremy Bentham, der pralede af, at han kunne lovgive klogt for hele Indien fra sit studerekammer. De indser ikke, at den altafgørende ”sammenhængskraft” næppe kan skabes via staten, hvis opgave det derfor bliver at værne om de skrøbelige, uerstattelige givne fællesskaber – eller at give det, der nu efter generationers statslige overgreb er tilbage af dem, så gode vækstvilkår i fred som muligt. Ikke ”værdipolitik”, men generobring af politikfrie zoner er opgaven.

Et dansk perspektiv

Fra et dansk perspektiv er det en særhed ved Nisbet, at han ser protestantisme som en hæmsko for de givne fællesskaber. En udbredt fordom, hvor fokusering på det personlige gudsforhold forveksles med samfundsmæssig atomisering.

Her må man dog med den nyligt udkomne bog af Nathan Montover, ”Luthers Revolution”, fremhæve Martin Luthers intense og positive engagement i såvel sit lokale samfunds problemer som i sit lands sag mod overgreb udefra, hvor han arbejdede i forståelse med tidens nationalrevolutionære bevægelser imod Rom. For Luther var der en ”åndelig betydning i alle verdslige ting”, som nu er væk i et overdrevent sekulært ”fremskridt”, og han kan i samfundstænkningen tværtimod Nisbets mening placeres sammen med denne som en kommunitarist med det principielt stærkest tænkelige forsvar for de givne fællesskaber, for så vidt som enhver opløsning af disse til fordel for ”højere” formål afvises.

At værne om de givne fællesskaber er politiks første formål, for at deres opløsning indgyder menneskene en slags vanvid og får dem til at tilslutte sig alskens religiøst og politisk afguderi, var en sandhed i middelalderen lige så fuldt, som det er det i dag.

Arabisk vinter

Den egyptiske vinter

I Egypten, som i alle muslimsk besatte lande, er ikke-muslimske piger jævnligt blevet bortført, tvangsomvendt til islam, voldtaget og tvangsgift med muslimske mænd. I Egypten er denne trafik taget voldsomt til siden det såkaldte "forår" i januar 2011. Stort set ingen vestlige medier informerer om det, og ingen vestlige "menneskerettighedsorganisationer" protesterer imod det.

I Egypten har det kristne mindretal oprettet en forening, som forsøger at hjælpe ofrene og deres familier: The Association of Victims of Abduction and Enforced Disappearance (AVAED).

Denne forening oplyser, at flere end 500 mindreårige kristne piger er forsvundet i perioden fra revolutionen d. 25. januar 2011 til d. 26. januar 2013. Foreningen beskylder indenrigsministeriet for ansvarlighed for samtlige bortførelser, fordi ministeriet samarbejder med de muslimske bortførere. "Der går næppe en dag, uden at en koptisk pige forsvinder", siger foreningens talsmand Ebram Louis.

Louis oplyser, at det er salafistiske sheiker, som står bag stort set alle bortførelser. "I alle egyptiske provinser er der salafistiske foreninger, som varetager kidnapningerne. De har huse overalt, hvor de holder dem indespærret. Hvis vi underretter politiet om, hvor en pige holdes skjult, giver politiet besked til salafisterne, hvorefter pigerne flyttes til et andet sted. Derefter mister vi ethvert spor af pigerne".

Pigerne holdes næsten alle skjult indtil de er 18 år. Efter loven kan de da blive gift og skifte religion. De er da (tvangs) gift og (tvangs)omvendt, og det er forbudt en muslim at konvertere.

Den 13-årige Agape Girgis er en af de få piger, som det lykkedes den koptiske kirke og forældrene af få frigivet efter 9 dage i fangenskab. Ved frigivelsen gav politiet pigen besked på at sige, at hun selv havde opsøgt en sheik, fordi hun ønskede at konvertere. Pigens far ønsker ikke at anklage nogen for det skete. "Jeg har en til datter, og jeg frygter for hendes sikkerhed", siger han.

Agape Girgis

At bortføre piger er en effektiv måde at udrydde et folk på. Uden piger er der selvsagt ingen efterkommere.

Kilde: aina.org/news

Saudiarabien og "frivillige" til Syrien

Et tophemmeligt notat afslører, at Saudiarabien tilbød dødsdømte fanger, at de kunne få fuld benådning og en månedsløn til deres familier, som skulle forblive i kongeriget, i bytte for "uddannelse til hellig krig i Syrien. "

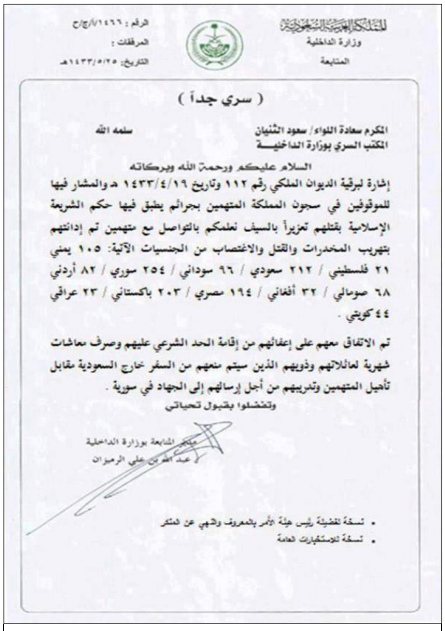

"Hemmeligt" saudisk notat om benådning til gengæld for krigstjeneste i Syrien.

Notatet blev underskrevet af Abdullah bin Ali al-Rmezan, direktøren Indenrigsministeriet.

Ifølge notatet var fangerne yemenitter, palæstinensere saudiarabere, sudanesere, syrere, jordanere, somaliere, afghanere, egyptere, pakistanere, irakere og kuwaitere. De fleste af de irakere, som på denne måde blev sendt i krig imod Basdhar al-Assads styre i Syrien, vendte hjem til Irak, hvor de bad den irakiske regering om at anmode det saudiske kongedømme om at frigive deres familier, som blev holdt som gidsler i Saudi-Arabien. Tilsvarende skete med yemenitiske statsborgere, der blev sendt til Syrien.

Da den russiske regering fik kendskab til de "frivillige" hellige krigere fra Saudiarabien, truede den med at tage sagen op i FN, hvis ikke Saudiarabien indstillede sin krig imod styret i Syrien. Saudiaraberne accepterede på betingelse af, at programmet ikke blev offentliggjort.

Kilde: aina.org/news

Kristen exodus fra Syrien

Med ca. 2 mill udøvende er Syriens 2000 år gamle kristne kirke den næst største i Mellemøsten næst efter den koptiske kirke i Egypten. De kristne har ingen milits og er under borgerkrigens kaos lette ofre for islamister og kriminelle.

Archdeacon Emanuel Youkhana, som er undsluppet til Libanon, skriver: "Vi er nu vidner til, at et endnu et arabisk land mister sit kristne mindretal. Da det skete i Irak, troede ingen, at det også skulle blive Syriens tur. Syriens kristne flygter nu fra trusler, kidnapninger, voldtægter og mord. Bag de daglige rapporter om overgreb skjuler sig den virkelighed, at det er en etnisk-religiøse udrensning, der finder sted, og at Syrien snart vil være tømt for sine kristne indbyggere".

Kilde: National Review Online 8/2 2013

Folketælling i England og Wales

Af Søren Lind Jensen

På de britiske øer har man ikke et CPR-system som i Danmark, der muliggør adgang til hurtig og nøjagtig information om befolkningen, på hvilket grundlag demografer forholdsvis nemt kan lave befolkningsfremskrivninger.

I England og Wales lader myndighederne i stedet for en folketælling foretage hvert 10. år. Eftersom folketællingen baserer sig på spørgeskemaer, som kommunerne sender til husstandene, er resultaterne altid behæftede med en vis usikkerhed, da spørgeskemaerne ikke altid udfyldes og returneres.

Efter bearbejdning af resultaterne fra folketællingen i 2011 kom Office for National Statistics (ONS) (Englands statistiske kontor) i juli sidste år frem til flere overraskende resultater. Siden den forrige folketælling i 2001 er befolkningen i England og Wales på et årti vokset med 3,7 millioner til 56,1 millioner, hvilket er den største stigning på ti år, siden myndighederne i 1801 iværksatte den første folketælling. På nær i 1941 er der hvert tiende år lige siden foretaget folketællinger.

Tallene fra ONS viser, at den kraftige befolkningstilvækst i England og Wales på 7,1% fra 2001-2011 har været båret af indvandring, hvis årsag skal findes i en yderst liberal immigrationspolitik, som Labour-regeringer fra 1997 til 2010 var eksponenter for. Selv om fertilitetsraten i den nævnte periode har været svagt stigende, har den på intet tidspunkt ligget på mere end 1,9, hvilket er lidt under reproduktionsraten. Konklusionen fra ONS er da også, at befolkningstilvæksten hovedsagelig skyldes indvandring og kun i mindre omfang befolkningens stigende levealder.

Da store dele af den engelske presse er politisk korrekte og har berøringsangst over for emnet, er temaet i mange år kun blevet debatteret sporadisk. Først da David Cameron fra De Konservative blev premierminister i maj 2010 kom emnet igen på den politiske dagsorden. Om den i de fleste henseender kompetente og ansvarlige Konservative premierminister kan opnå yderligere stramninger, end dem der allerede er foretaget, er nok tvivlsomt, eftersom han leder en koalitionsregering med De Liberale, som i immigrationsspørgsmål ligger tættere på Labour.

Lægges tallene fra 2011-folketællingen sammen med resultaterne fra Nordirland og et skøn over befolkningstallet i Skotland, udgør Det Forenede Kongeriges (UK) befolkningstal ca. 63,1 millioner, hvilket over årtiet er en samlet stigning på fire millioner. En overraskende konklusion fra ONS er, at to tredjedele af indvandrerne i den tiårige periode kom fra ikke-EU-lande, den resterende tredjedel kom primært fra EU-landene i Central- og Østeuropa.

Hvide briter i mindretal i London

Hvide indfødte briter udgør nu for første gang i historien et mindretal af Londons befolkning .

Ved folketællingen i 2011 angav 3,7 mill. indbyggere svarende til 44,9% deres etniske tilhørsforhold som "White British" imod 4,3 mill. i 2001.

Hvide udgør dog stadig flertallet, idet 14,9% er ikke-britiske hvide.

37% af Londons indbyggere angav at være født i udlandet.

På landsplan i England-Wales udgør hvide 86% og hvide briter 80,5%. 59% er kristne, 25,1% har ingen tro og 4,8% er muslimer.

Kilde: dailymailonline 11/12 2012

Tallene fra ONS kom noget bag på de politiske beslutningstagere, eftersom de viste, at der var en halv million flere mennesker i England og Wales, end man havde regnet med. Den kraftige befolkningstilvækst afstedkommer naturligvis et øget pres på skoler, hospitaler og infrastruktur.

ONS konkluderer også, at de offentliggjorte befolkningstal meget vel kan vise sig at være for lave. Omkring 85.000 flere mennesker menes at leve i England og Wales, end de officielle tal viser. Det skyldes, at de kommunale myndigheder, der står for udsendelsen og modtagelsen af de demografiske spørgeskemaer, må lave et skøn over de ca. 5% af husholdningerne, som aldrig returnerer skemaerne. Og disse estimater kan meget vel vise sig at være for lave. Den gennemsnitlige husholdningsstørrelse er på 2,4 personer.

Befolkningstilvæksten er stort set udelukkende sket i London-området samt i den sydøstlige og østlige del af England. Store dele af Wales samt det nordlige England har oplevet enten befolkningsstagnation eller nedgang i befolkningstallet.

ONS-tallene viser endvidere, at England nu er det tredje tættest befolkede land i EU efter Holland og Malta. Befolkningens alderssammensætning i England og Wales er noget mere jævn end i de fleste europæiske lande, 16% er over 65 år, mens børn under 5 år udgør 6,2%.

Af andre interessante data fra ONS kan nævnes, at 24% af alle nyfødte i UK i 2011 havde mødre, som ikke selv er født i Det Forenede Kongerige, hvilket i rene tal er 196.000 babyer ud af et samlet fødselstal på 808.000 i 2011. 34.700 blev født af pakistanske eller indiske mødre, mens 23.000 babyer blev født af polske mødre. Fire ud af ti fødende i London-området i 2011 havde immigrantbaggrund. Fertilitetsraten for ikke UK-fødende er overraskende nok kun 2,28 mod 1,89 for kvinder født i UK. Så måske er der noget om snakken om, at immigranters fertilitetsrate gradvist tilpasses værtslandets – sådan da!

Kilde: www.telegraph.co.uk/news 16/7-2012 + 25/10-2012

Fra indbakken

Foreningen modtager til stadighed mange breve og mails fra medlemmer, sympatisører og ande interesserede. Vi bringer nogle udpluk fra indbakken nedenfor.

Undskyld

Den Danske Forenings juridiske rådgiver og tidligere formand har modtaget en undskyldning på mange medlemmers vegne.

Kære Ole Hasselbalch

For år tilbage skrev jeg forord til Mikkel Plum's bog Bombarder Hovedkvarteret. Der hævdede jeg, at der gik en lige linie fra Den Danske Forening og til Auschwitz , - såvel som der gik én fra Marx, og den revolutionære socialisme, til Gulag.

Den sidste del af udsagnet vil jeg i dag stadig forsvare, men den første del har ingen gang på jorden.

Jeg vil gerne, at De og dem der måtte have følt, og føler sig truffet, - vil acceptere en uforbeholden undskyldning!

Med venlig hilsen

Walther Juul Hansen

Valgobservatører til Sverige

En svensker, som for sin sikkerheds skyld - sådan er forholdene i dagens Sverige - foretrækker at være anonym, efterlyser hjælp til overvågning af valghandlingen i Sverige:

Lad os få FN-observatører til svenske valg.

Sverigedemokraternas valgseddel lå øverst til højre på valgbordet, så man rigtig kunne se, hvem der strakte sig derhen. Jeg blev nidstirret af 2-3 valgforordnede. Min kone oplevede det samme.

2-3 uger efter fik vi dette famøse skema. Vi ville først udfylde det neutralt, men ombestemte os. Så kom der to aggressive skriftlige rykkere, derpå to telefoniske rykkere, før de forstod, at svaret var nej.

En tysk kollega har oplevet det samme skema, men udfyldte det neutralt.. Instituttet roses i medierne og af sig selv som bevis på, hvor tilfredse folk er i Sverige.

Min kone har fra kollegaer fornemmet, at nogen ved, hvad vi stemmer på.

Ved et tidligere valg var Sverigedemokraternas stemmesedler "forsvundet". Nogle vælgere fik at vide, at det ikke var et "rigtigt parti".

P.s.: Jeg vil ikke frem med navn. Det er for farligt.

P.p.s.: En lokal indvandrer passerer af og til vort hus med sine tre børn. En dag så jeg ham spille fodbold på kirkens plæne i kirketiden. Hold fast: kirkedøren var målet!

Negeren, der var blind Passager

Under læsning af Amtsavisen fra januar 1927 er Jan fra Hørning stødt på følgende kuriøse artikel:

Forleden Aften blev Negeren, som havde sneget sig ombord på den græske Damper "Anastasia" og i Hoiersens Havn sprang fra borde og bortførtes af to Journalister, bragt til Sønderborg og ført ombord i "Anastasia", som skal tage ham med tilbage til de kapverdiske Øer.

Kaptajnen på"Anastasia" udtalte, at det ikke passede, at Negeren var blevet mishandlet.

Selvfølgelig kan man i Rederiets Interesse ikke behandle blinde Passagerer med al den Hensynsfuldhed, disse mener at kunne forlange. Der ville såp blive alt for mange af dem. Men han er blevet behandlet og vil blive det , som jeg selv kunne tænke mig at blive det, hvis jeg var kommen i samme Tilfælde."

Politiet henstillede til Kaptajnen at sørge for, at besætningen heller ikke gjorde Negeren noget, hvortil Kaptajnen svarede, at det var der heller ikke noget i Vejen for. Han havde i det hele taget tænkt på at påmønstre Negeren, således at han gik ind i Besætningen og blev undergivet de samme Kaar som den og på Hjemvejen ikke alene fik sin Forplejning, men også fik Løn.

Vi kan konstatere, at illegale indvandrere også i 1927 blev behandlet med stor hensynsfuldhed. Men negeren blev straks repatrieret. Det var han næppe blevet i dag.

Afrikanere i gadebilledet

Næsten som en apropos har Martin sendt os en mail, hvori han blandt andet skriver:

Dengang i 50'erne, da Danmark stadig var et homogent samfund, og hvor det endnu ikke var almindeligt, at rejse til USA og Afrika, vakte det stor opsigt hvis man fik øje på en sort afrikaner i gadebilledet. Den slags var man bestemt ikke vant til. Men man havde jo heller ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at Danmark et par generationer senere ville være blevet til et multietnisk samfund og, at afrikanere derfor ville blive et mere almindeligt syn i gadebilledet. Ikke mindst som følge af den massive flygtningestrøm fra Somalia.

Det kan man kun give ham ret i.

Danskerne har ret til Danmark

Daniel fra Viborg har sendt os følgende kommentar:

Er vi bedre end de fremmede? På nogle områder er vi absolut. Er vi dårligere end de fremmede? På andre områder er vi helt sikkert. Men bør det have betydning for, hvordan vi skal indrette vor udlændingepolitik? På ingen måde!

00'ernes udlændingedebat bar i høj grad præg af, at visse udlændinge er til last for det danske samfund. At dette er et ubestrideligt faktum, kan ingen vel være i tvivl om. Både socialt og økonomisk er fremmedbyrden tung og bliver snart ubærlig for det danske samfund. Men problemet med denne tilgang til debatten er, at man indirekte tilkendegiver, at hvis blot tredjeverdensborgerne spiser røde pølser og er et umiddelbart økonomisk tilskud, så er de velkomne til at kolonisere Danmark.

Principielt bør udlændingedebatten ikke handle om hverken udlændinges rettigheder eller pligter. Udlændingedebatten bør tage afsæt i det danske folks rettigheder. Men danskernes rettigheder er trådt i baggrunden for, at nogle langt mere abstrakte menneskerettigheder kan stjæle alt fokus.

Derfor må den vigtigste nationale opgave i dag være at gøre fokusere på og forsøge at hævde danskernes rettigheder, herunder retten til Danmark som et folkehjem for det danske folk.

De sidste ord i Daniels indlæg er som talt ud af DDFs tidligere formand Sune Dalgaards mund. Dalgaard mente, at danskernes fælles ejendomsret til Danmark burde stå som § 1 i grundloven. Når den ikke gør det, skyldes det iflg. Dalgaard, at det for grundlovsfædrene var så selvindlysende, at de ikke skænkede det en tanke at indskrive det.

Citat af økonomen Thomas Sowell

En læser har sendt os dette citat:

"I den vestlige verden har det i de seneste 30 år i vid udstrækning drejet sig om at erstatte det, som fungerer, med noget, der lyder godt."

Brud på præsteløftet

Det er kommet på mode blandt visse præster at demonstrere "rummelighed" ved at bryde præsteløftet.

Hvad bliver det næste?

DR's nytårsgudstjeneste berigede offentligheden med et supplement v/ en imam med fundamentalistiske rødder.

Manden er sikkert begejstret for at blive inviteret indenfor i de vantros gudshuse. Og ligefrem at kunne bruge et sådant som platform til at gøre sig selv spiselig – kunne det være bedre?

Iht. den religion, han prædiker, må man godt forstille sig, hvis det tjener udbredelsen af den rette lære. Så det er næppe faldet ham svært at stille sig an, så at han levede op til indvandringsindustriens mest optimistiske idylmaleri mht., hvad vi har med at gøre.

I den Augsburgske Trosbekendelse, som Folkekirken hviler på, fordømmes imidlertid udtrykkeligt "muhamedanerne og alle deres lige". Se http://www.folkekirken.dk/fileadmin/files/Pdf/bekendelsesskrifter/den-augsburgske-bek.pdf. Og i præsteløftet, som skal aflægges inden udnævnelsen til præst (jf. lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v., lovbekendtgørelse 472 af 13/5 2011 § 5) forpligter man sig til at "bekæmpe sådanne lærdomme, som strider mod folkekirkens trosbekendelse".

Hvordan imamen på denne baggrund er sluppet ind i kirken, er derfor en gåde. Set i det lige nævnte perspektiv er den danske præst, der gav plads til dette cirkus, en foragtelig løftebryder. Og biskoppen, som undlader at rejse disciplinærsag i den anledning, er ikke meget bedre.

Det ses i øvrigt overhovedet kun sjældent i historien, at nogen frivilligt lukker folk, som vil dem til livs, ind på deres enemærker.

Er danskerne da blevet så forkælede, at de har mistet evnen til at forsvare deres værdier? Eller er det blot danskernes åndelige ledere, som har mistet orienteringen?

Ole Hasselbalch

Den lokale præst var blandt lykønskningstalerne den 20/5 2012, da grundstenen blev lagt til et "kulturhus" med kuppel og bederum i Hedehusene vest for København. Præstens deltagelse vakte vrede blandt mange danskere i Hedehusene.

Læst og set

Nej til masseindvandring - det er da logisk!

Kai Sørlander:
Den politiske forpligtelse.
(Informations forlag, 2011. 280 sider. 299 kr.).

Filosoffen Kai Sørlander er en af de få respekterede intellektuelle, som står fast på en ganske principiel afvisning af den aktuelle masseindvandring. Med tør og streng logik kan han sige mere markante ting end de fleste.

En rationel samfundsform

I sin bog "Den politiske forpligtelse" argumenterer han overbevisende for, at demokratiet er den mest rationelle samfundsform, og at et demokrati ikke kan tage imod for mange mennesker fra ikke-rationelle kulturer, hvis det skal bestå. Ikke mindst fordi indvandringsmodstandere traditionelt er blevet udråbt som den "irrationelle" fløj af de toneangivende såkaldte progressive fornuftsmennesker, er det tiltrængt at få bekræftet, at det at være på danskernes parti også er at være på fornuftens parti.

Rammende er det også, når Sørlander fastslår, at det ikke er terrorangreb, der udgør den store fare for Vesten, men derimod den blotte mængde af "almindelige" (og derfor antidemokratiske) muslimer her. Og helt befriende er hans logiske afvisning af enhver sammenhæng mellem personlig "godhed" og storsindethed over for tilstrømmende fremmede. De "gode" vil jo ikke ofre noget selv, men kun på deres mere udsatte landsmænds vegne, og dermed falder hele den velkendte indignation og tilsvining af indvandringskritikere til jorden med et brag.

Manglende stillingtagen

Det hele bliver faktisk så logisk for Sørlander, at hans egen mening lader til at forsvinde. Men kan godt savne en mere personlig stillingtagen hos ham, når det rigtig brænder på, i stedet for at han lader en del gordiske knuder stå uløste hen, fordi de ikke lige lader sig løse i hans logiske system. Fx skriver han om afskaffelse af blasfemiparagraffen, at det er "et politisk spørgsmål, som ikke har noget principielt rigtigt svar". Sådan lyder det flere gange i bogen, hvor svære konkrete valg skal træffes, og det er en skam, at filosoffen ikke kan/vil hjælpe os her.

Sørlander erkender selv, at virkeligheden ikke altid er så logisk, som den burde være, men man kan dog også tage ham i noget, der ligner villet blindhed over for kendsgerninger. Fx når han afviser, at der kan være andre forklaringer på Vestens rationelle samfund end den religiøse/kulturelle udvikling. Helmuth Nyborg har en del at tilføje om dén sag…

For mig er den største misvisning i Sørlanders udgangspunkt dog, at han er snævert anti-islam og analyserer den aktuelle indvandringstrussel som et primært *demokratisk* problem og ikke som et grundlæggende *nationalt* problem. Hvilken relevans ville al hans indvandringskritik have, hvis indvandrerne i stedet for kom med en mere rationel kulturel bagage?

Sharia-love og etnisk opløsning

Nationalt set ville de dog stadig være en trussel mod bevarelsen af Danmark som et dansk hjem for det danske folk. For Sørlander består truslen af en nært forestående indførelse af sharia-love i Vesten. Det forekommer urealistisk. Snarere består truslen vel i en langsom etnisk opløsning eller nedbrydning af folkefællesskabet, men dét er såmænd også slemt nok! Når det er sagt, er der dog altså masser af gode argumenter at hente i såvel denne som de andre af Sørlanders bøger. Han graver trods alt dybere end de fleste og er i hvert fald så saglig, at ingen kan beskylde ham for "fremmedhad" eller deslige, så i dén henseende kan man følge ham 100 pct.

Peter Neerup Buhl

Massehjemsendelsernes mulighed

Howard Adelman & Elazar Barkan:
No Return, No Refuge.
Rites and Rights in Minority Repatriation.
(Columbia University Press, 2011. 340 sider. $ 45).

Erfaringsmæssigt er det meget sjældent, at flygtninge vender tilbage til et land eller område, hvor de er i minoritet. Det sker kun med omverdenens massive opbakning som fx i Kosovo, og så endda langtfra med tilfredsstillende resultat. Eksemplet viser tilmed, at det at sikre et område for hjemvenden af den ene part uvægerligt medfører en form for undertrykkelse af den anden.

Pointen med nærværende bog er at rette søgelyset mod, at repatriering af flygtninge til et område, hvor de er i minoritet (og dét er jo faktisk årsagen til en stor del af flygtningestrømme), i praksis er en fiktion, en from hensigtserklæring, der bidrager til at forevige flygtningene i en midlertidig situation, hvor de bliver politiske kastebolde i værtslandet og pressionsmidler i den hjemlige konflikt. Således har de arabiske lande en evident interesse i at fastholde palæstinenserne i en utålelig venteposition.

Folkeflytninger

Rettigheder eksisterer aldrig i et interesse-neutralt vakuum. I deres historiske gennemgang af de folkeretlige regler for udvisninger og folkeflytninger når forfatterne, der er eksperter i flygtningeret, da også frem til, at det internationale samfund op til nutiden har været ude af stand og uvilligt til at forbyde flytninger af større befolkningsgrupper mellem lande. Der har simpelt hen været for mange interesser i at holde denne mulighed åben, bare fundamentale menneskerettigheder i øvrigt ikke blev krænket under flytningerne. Tilmed i den Fjerde Protokol til den Europæiske Menneskerettighedskonvention fra 1963 er det underforstået, at der findes en ret for stater til at foretage folkeflytninger af hensyn til økonomisk udvikling og andre årsager.

Genève-konventionen fra 1949, der lagde grunden for efterkrigstidens praksis på området, blev vedtaget af lande, der netop da var i gang med omfattende omrokeringer af folkegrupper imellem sig for at opnå etnisk og national homogenisering som grundlag for deres statslige sikkerhed. Derfor blev folkeflytninger i konventionens artikel 49 anset for uundgåelige, blot skulle de foregå under humane former. Genève-konventionen tillader deportation med defensive og præventive motiver, hvilket en repatriering af de fleste muslimer i Europa i dag også måtte siges at have.

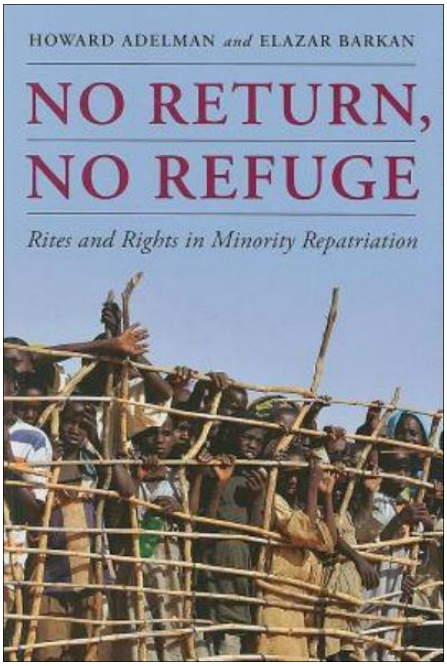

Befolkningsoverførsler

Endnu i 1997 hed det i FN's særlige rapport om befolkningsoverførsler, at disse tjener til at fjerne forudselige etniske konflikter inden for uafhængige stater, og at sådanne overførsler "rummer en tragisk menneskeretlig afvejning, som fortjener et dybere studium som guide for fremtidig praksis og tilvejebringelse af bedre beskyttelse". Altså befolkningsoverførsler betragtes stadig ikke som folkeretligt illegale, de overførte befolkninger skal blot sikres bedst mulige forhold.

Adelman og Barkan viser altså, at der i efterkrigstiden ikke er sket et radikalt brud i forhold til folkeretten fra 1. Verdenskrig og frem, hvor folkeflytninger fandt sted i massivt omfang og eksplicit blev blåstemplet for at sikre stabilitet og selvbestemmelsesret. Fratagelse af statsborgerskaber var også langtfra noget, der blev indført med Nazitysklands Nürnberglove – de demokratiske lande Frankrig og Belgien havde fx i hhv. 1915 og 1922 vedtaget love, som tillod fratagelse af statsborgerskab fra personer, som på forskellig vis var af "fjendtlig oprindelse".

Den mest humane løsning

Men anvendt på de moderne indvandrede muslimske befolkningsgrupper i Europa tilbagestår altså stadig det reelle problem, som er bogens tema, nemlig at hjemsendelse til en minoritetssituation i praksis er uhyre vanskelig. Her må man dog som løsning indføre et udvidet begreb af "repatriering", så udsendelser ikke nødvendigvis foregår til de præcise herkomstområder, men også til andre steder, hvor modtagemiljøet ikke er for fjendtligt. Meget kan opnås ved diverse positiv og negativ økonomisk og politisk pression, men direkte militære sikringer af områder må heller ikke kunne udelukkes, når blot det på forhånd fastslås, hvilken vej de demografiske bevægelser i forhold til disse områder skal gå. Hidtil har europæisk engagement – fra ulandshjælp til militærindsats – ude omkring i verden kun ført til større indvandring hertil. Fremtidens engagement skal sikre, at strømmen kun går den modsatte vej. Som det fremgår af nærværende bog (skønt den beklager tilstanden), er der intet folkeretligt eller menneskeretligt til hinder herfor. Vel netop, fordi selv menneskeretseksperter dybest set godt ved, at folkeflytninger i det større perspektiv ofte kan være den i virkeligheden mest humane løsning.

Peter Neerup Buhl

Danmarks jord for de danske

Daniel Carlsen:
Odelsret til Danmark.
(Danskernes Parti, 2013. 140 sider. 150 kr., ISBN 978-87-995435-1-9).

I modsætning til mange andre indvandringskritiske bøger går denne slet ikke ind på modstandernes præmisser, hverken i form eller substans. Det afvises helt, at "tonen" i debatten har været for hård – tværtimod har den åbenbart været for blød, for befolkningsudskiftningen fortsætter jo. Desuden afvises det at gå ind i detaildiskussioner om fordele og ulemper ved masseindvandringen. Det principielle nationale alternativ fastholdes: At Danmark er danskernes hjem, hvorfor enhver "integration" (såvel som illusorisk "assimilation") af store, vildtfremmede befolkningssegmenter i udgangspunktet er stemplet som illegitim.

Dermed bliver langt størstedelen af det daglige politiske fnidder jo uinteressant, men bl.a. derfor har det nye Danskernes Parti også svært ved at få indført et ord, fordi man så at sige kommer som den historiske normalitets røst midt i en sindssygeanstalts muntre pludren. Både de 179 særligt farlige patienter på den lukkede afdeling og de mange andre på de mere åbne standser et øjeblik op og skuler tavst på den formastelige, før de fortsætter med at pludre uanfægtet i deres fantasiverden.

Et kompendium i debatten

Carlsen har trods en belastende idealistisk fortid (på den forkerte side, kun derfor belastende) og sin unge alder beundringsværdigt sagligt fremført sit nye partis standpunkter det seneste par år, skønt ideligt mødt af mediernes stemplinger og halve sandheder, og gadepøblens fysiske angreb. I sin bog undskylder han med rette intet (for hver enkelt udvikler sig jo nu engang, som man gør), men fremfører sin mere modne opfattelse af Danmark og det danske som en syntese af mange elementer, der belyses af såvel human- som naturvidenskaberne. Hans ærinde er at samle det empiriske grundlag for den nationale holdning, som indvandringskritikere derefter kan bruge som en slags kompendium i debatten, og det lykkes fint. Han kommer vidt omkring og underbygger sine ord med talrige kildehenvisninger. Desuden er bogen velskrevet med slående lignelser, fx en byggen videre på H.C. Andersens "Den grimme ælling", hvor mange ællinger invaderer svanernes dam og insisterer på at kalde sig "nysvaner".

Det nationale som grundværdi

Det kan være, at nogle vil finde hans gennemgang af Jordens folks genetiske forskelle og lignende odiøs, men disse overvejelser er vel at mærke underordnet hans principielle etiske stillingtagen om danskernes odelsret til Danmark – et smukt begreb, der burde bruges mere end det efterhånden forslidte "sammenhængskraft", fordi det jo netop er afgørende at lægge eftertrykket på den historiske dybde, som er fundamentet for det værdifulde i vort samfund, der ikke kan genoprettes af rent politiske forsøg på styrkelse af "sammenhængskraften", når den etniske homogenitet først er gået fløjten. Den nyere genetiks politisk ukorrekte opdagelser virker ret velunderbyggede, men det er en vigtig pointe, at folkenes selvbestemmelsesret ikke kan rokkes hverken til den ene eller den anden side af rent videnskabelige opdagelser, som altid risikerer at blive modbevist. En stillingtagen om, at det nationale er grundværdien, er derimod urokkelig, men vi er bare tilfældigvis så heldige, at den støttes af empiriske fakta fra alskens områder! Uanset detaljerne i disse står det fast, at det nationale er et naturprodukt, får så vidt som det ikke er bevidst designet af mennesker, og desuden udtrykt for en dyb drift, som ikke bare kan viskes ud.

Carlsen går meget op i folk som Helmuth Nyborgs undersøgelser af forskellige etniske gruppers intelligens, men det er jo meget komplekse fænomener, hvor man også kan forestille sig, at fx islam simpelthen gør folk dumme med sit evindelige mekaniske koran-terperi helt fra barndommen! Men et sekundært spørgsmål er det immerværk, for Danmark ville heller ikke længere være danskerens hjem, hvis nogle millioner overkloge kinesere bosatte sig her, så meget af Carlsens dokumentation er for så vidt overflødig for kerneargumentet. Men kendsgerninger og tal er selvsagt altid velkomne i debatten, fordi det er dét, der spørges efter.

Et andet politisk landkort

En interessant kendsgerning er den af Carlsen nævnte, at en borgerlig regering i 2008 var ansvarlig for den største registrerede indvandring i Danmarkshistorien. Tilmed var den samme borgerlige koalition ansvarlig for, at der i dens regeringstid 2001-2011 blev givet 83.483 statsborgerskaber til ikke-vestlige personer. Det svarer til 46,7 procent af samtlige statsborgerskabstildelinger til ikke-vestlige siden 1979. Man må håbe, at Dansk Folkeparti ikke tager sådanne og andre påvisninger som udtryk for fjendtlighed, for selvfølgelig kan DF endsige Danskernes Parti ikke alene vende fremmedkursen. Mange nuancer inden for den nationale retning vil kun styrke det samlede nationale alternativ, som må udvikle sig til noget helt andet end et valg mellem "røde" og "blå", der nationalt set kun adskiller sig ved den hastighed, hvormed de ønsker den danske nationalstats hendøen. Daniel Carlsen plæderer for et helt andet politisk landkort, og det mindste, man kan forlange, er, at hans kritikere giver et lige så sagligt svar på tiltale i stedet for bare at afvise ham med henvisning til nogle teenagevildfarelser. Disse viser såmænd bare, at han allerede havde hjertet på rette sted, inden hovedet helt kunne følge med. Dét kan hans hoved i høj grad nu, hvilket hans bog dokumenterer.

Peter Neerup Buhl

Foreningssager

Forskerforum

Den 15/0 2011 bragte bladet Forskerforum i sin internetudgave en omtale af Den Danske Forening. Således hed det, at *"Den Danske Forening er kendt for at være stærkt indvandrerfjentlig med racebiologiske teorier, samt at give plads for højreorienterede sympatier helt ud til neo-nazisme og holocaust-benægtere."*

Efter et længere forløb, hvor det var nødvendig at udtage stævning, og hvor redaktøren, Jørgen Øllgaard, som så mange andre før ham forsøgte at finde dokumentation for sin påstand, har bladet nu måttet indgå på forlig med foreningen. I forliget tilbagekalder og beklager Forskerforum nævnte omtale af foreningen.

Det er mere end en halv snes år siden, at foreningen har haft brug for at anlægge injuriesag for at få afkræftet de fantasier, der hersker på den ekstreme venstrefløj. Men denne gang måtte det altså igen til. Det skete i øvrigt via et forløb, hvor man nærmest følte at have med nogle pubertetsprægede skoleelever at gøre.

Og så kalder bladet sig "Forskerforum"(!)

Udgivelsen betales af Magisterforeningen og DJØF's overenskomstforening (der dog så vidt vides nu har reduceret tilskuddet til bladet med halvdelen).

Det viste sig i øvrigt undervejs, at Forskerforum ikke havde tilmeldt sig Pressenævnet som forpligtet af de presseetiske regler. Tilmelding fandt imidlertid sted under retssagen. Bladets finansielle bagland har næppe kunnet acceptere en udgivelse, der ikke har forpligtet sig til at overholde disse regler.

Sagens akter kan læses på foreningens hjemmeside under "domme".

Ole Hasselbalch

Nyt reg. nr. i Danske Bank

Til medlemmer og abonnenter, der betaler kontingent m.v. ved bankoverførsel:

Foreningen har i Danske Bank fået nyt reg.nr., der er 4317. Kontonr. er stadig 4547551.

Testamenter

Foreningen får stadig testamentariske gaver. Men testamenter af meget svingende juridisk kvalitet koster den penge!

F.eks. er foreningen gået glip af en million kr. i kraft af, at den sagfører, der udfærdigede testamentet, begik en teknisk fejl.

Vi opfordrer derfor dem, der ønsker at betænke foreningen, til at lade testamentet gennemse af foreningens juridiske rådgiver:

Ole Hasselbalch, Skolebakken 5, 3050 Humlebæk (kan kontaktes på mobil 21 64 75 70).

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01
Danske Bank Reg.nr. 4317 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Lind Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

ÅRETS VILKS BEGIVENHED!

ROUNDABOUT DOG TOUR

Free Speech Europe

The Roundabout Dog TOUR er navnet på en ny holdningskampagne, hvis mål er at forstærke menneskers bevidsthed om ytringsfrihedens udsathed i det multikulturelle Europa.

Med Lars Vilks i centrum

Det er den svenske forening **"Free Speech Europe"** der har taget initiativet til **TOUREN** og samtidig valgt at gøre 2013 & 2014 til **Vilks år**!

Læs mere om **TOUREN** og hvordan du kan bidrage på vores hjemmeside - nu med QR kode!
Eller ring Hans Erling på 3151 2036

HTTP://FREESPEECH.NU